

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினன்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

ஒன்பதாந்தொகுதி.

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரை :

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1910—1911.

“செந்தமிழ்” ஒன்பதாந்தொகுதியின்

உள்ளுறை.

அடக்கமுடைமை:— P. G.

உசு.

ஆசாரவிளக்கம்:— { கர்னல். உ. ஜி. சிங்கு, சி. ஐ. இ. ஐ. எம். எஸ்.
சாணிதரி கமிஷனர். உசுசு, நடங், சசக,
நடுக, நசுந.

ஆறுதாரங்களும் குண்டலினியும்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர் ௨௭௦.

இந்தியா இந்து:—ஸ்ரீமத்-தி. சதாசிவ ஐயர். சசுசு.

இந்தியாவின் சங்கீதம்:—ஸ்ரீமத்-M. ஆபிரகாம் டண்டிதர். எஎ.

இமயமலையும், கிறிஸ்த } ஸ்ரீமத்-ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை. நுகந.
வர் சுவர்க்கமும்:—

இராமாவதாரச்செய்யுட் } ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். நு௨, க௭நு.
பாடாந்தரம்:—

இராமாவதாரச்செய்யுட் பாடாந்தரமும் } ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர்.
அரும்பத விளக்கமும்:— [ந௭௨, சசு௦.

ஒற்றுவர்:—ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். சநு௭.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தர தேசிகர். ச௦௨,
[சநுக.

கண்களின் பாதுகாப்பு:— } ஸ்ரீமத்-வி. பி. சுப்பிரமணியமுதலியார்;
G. B. V. C. சச௦.

கந்தபுராண அருஞ்செய்யுள் விளக்கம்:— ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர்.
[௨நுநு.

கல்வி நலங்கூறல்:— ஸ்ரீமத்-நா. இராமசாமி பிள்ளை. கக௦.

கால்நடைகளுக்கு வியாதி வராமல் } ஸ்ரீமத்-வி. பி. சுப்பிரமணிய
அம்மை குத்தலும் அதன் உப } முதலியார், G. B. V. C.
யோகங்களும்:— ச௭௭, நு௨க.

கைத்தொழிற்கண்ணாடி:—தேசசஞ்சாரி. ந௨௮, ந௮௪, சசுக, சு௦௦.

சமயோசிதச்செய்யுட்டிட்டு :— } ஸ்ரீமத்-ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை. சகௌ, ருநு, ருஅ0.

சன்மார்க்கம் :— ஸ்ரீமத்-மு. கதிரேசச்செட்டியார். நகந, சகந.

சாக்ரடஸ் :— ஸ்ரீமத்-R. ரெங்காசாரியர். கக, கசந, ககௌ, உருௌ.

சிறுவர்க்குரிய உபந் } ஸ்ரீமத்-வி. சுப்பிரமணிய ஐயர். ககக.
நியாசங்கள் :— }

சீவான்மா :— ஸ்ரீமத்-மு. வேங்கடசாமி நாட்டார். சஉஉ.

சுருங்கச்சொல்லல் :— ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. ரு0ரு.

செந்தமிழ்ச்சங்கம் :— ஸ்ரீமத்-ராம. பழனிவேலுப்பிள்ளை. ககக.

சென்னை சாஸன பரிசோதகர் வரு } ஸ்ரீமத்-து. அ. கோபிநாதராவ்.
ஷாந்த அறிக்கைப்பத்திரம் :— } ருௌ.

சேதுபுராண அரும்பத } ஸ்ரீமத்—ஆ. மு. சோமாஸ்கந்த பிள்ளை.
விளக்கம் :— } க0ரு, சகரு.

சோடசகலாபிராசாதயோகம் :— ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். உசௌ.

சோதிட நாக்ருதிப்புக் :— ஆரியன். உஉச, நருக, நௌ, சகச.

சோதிமண்டலங்கள் :— ஸ்ரீமத்-தி. அ. சுவாமிநாத ஐயர். ககரு.

சோழநாட்டின் } ஸ்ரீமத்-ஜி. சதாசிவம்பிள்ளை. உௌ.
தமிழ்பிமானம் :— }

தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்களுக்கொரு } ஒரு தமிழ் நேயன். ருசஉ.
விண்ணப்பம் :— }

ருக்கருத்திர பரீக்கை :— ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. உருஉ.

திருக்குறட்பரிமேலழகருரை விளக்கம் :— ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர். [ருருந.

திருக்குறளராய்ச்சி :— ஸ்ரீமத்-அ. க. இளையதம்பி. ககந.

செ } ஸ்ரீமத்-அ. கோபாலையர். ருஉஉ.

திருப்புல்லாணி } ஸ்ரீமத்-டி. வி. ஸ்ரீநிவாஸையங்கார், பி. ஏ.,
மான்மியம் :— } பி. எல். கஅக.

தென்னைமரத்து } Mr வி. ஏ. பார்பர், (சர்க்கார் தாவர சாஸ்திரி)
வண்டுகள் :— } உசஉ.

தென்றிசைத்தமிழர் :— ஸ்ரீமத்-த. கயிலாச பிள்ளை. ருசச.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட } பத்திராசிரியர். க, கூடு.
பழைய வழக்குகள்:—

தொல்காப்பியப்பரிகை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. கருஉ.
நமது பூர்வகாலக் கப்பற்றொழில்:— ஒற்றன். கூ, அச.

நரிக்குடி சத்திரம் } ஸ்ரீமத்:— M. V. சுப்பிரமணியஐயர். சஅ0.
தான சாஸனம்:—

நல்லொழுக்கம்:—ஸ்ரீமத்-இலக்குமணப்போற்றிகள். ருஅஎ.

நன்செய் நிலச்சுவான்தார் } சென்னை விவசாயச்சங்கத்தார். சஎஉ.
களுக்கு அறிவிப்பு:—

“ துண்பொருண்மலை ”:—பத்திராதிபர். டகூ0, ச0சு, சகூக, ருசரு, [சு0உ.

நூலாராய்ச்சி:—ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர். கஉரு.

பக்தி:— ஸ்ரீமத்-T. V. கோபாலசாமி நாயடு. கரு.

பகபரிபாலனம்:— பத்திராதிபர். கஅச.

பசுவைப்பற்றிய } ஸ்ரீமத்-சே. ரா. சுப்பிரமணியக்கவிராயர். கருகூ.
ஆராய்ச்சி:—

பரதநீதிகாரம்:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. ச0கூ.

பாண்டியசாஸனம்:— ஸ்ரீமத்-அப்பு, சடகோபராமநுஜாசாரியர். [கருஎ, ருஅச.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்:— முருகதாசன். ருருஎ.

புத்தகக்குறிப்பு:— பத்திராசிரியர். டஉ.

செ. பத்திராதிபர். ககூரு, ட00அ, ரு00உ, கூ0எ.

மதுரை நாயக்கர் சம்ஸ்தானம்:— ஸ்ரீமத்-சே. ப. நாகிம்மலுநாயடு. [சகூ.

மதுவிலக்கு:—Mr. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ். டச, கூஅ.

மஹாசிவராத்திரி மகிமை:—ஸ்ரீமத்-சு. நடேசதேசிகர். கருஉ, கஎஎ.

மாட்சிமைபொருந்திய ரு-வது ஜார்ஜ் சக்கர } பத்திராதிபர். டகூக.
வர்த்தியவர்களின் மகுடாபிஷேகம்.

யசோதரகாவிய ஆராய்ச்சி:—ஸ்ரீமத்-குப்புஸாமிசாஸ்திரிகள். உகஎ, [உகூரு, டகூக.

யானைமலைக்காடர்கள்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர்.	ருகக.
ராணிபவானி:—ஸாதுசேவகன்.	உஅச, ௩சரு.
வடமலையப்பிள்ளை } ஸ்ரீமத்-M. V. சுப்பிரமணியஐயர்.	ருஉக.
ஐயன் சாஸனம்:—	
வானசாஸ்திரம்:—ஸ்ரீமத். சோமசுந்தரதேசிகர்.	௩௦௩.
விவசாயக்குறிப் } சென்னை அக்ரிகல்சர் டிபார்ட்மெண்ட்.	உ௦க.
புகள்:— } Mr. எச். லி. ஸாம்பஸன்.	உகரு.
ஷெ. ஸ்ரீமத்-சி. நாராயணஐயர்.	௩க.
ஜனசாரச் சீர்திருத்தம்:—Mr. M. P. மாஸ்கரன்ஹாஸ்.	உ௩௩.
ஜீவகாருண்யமும் புலா } ஸ்ரீமத்-கு. அண்ணாமலைப்பிள்ளை.	௩௨௦,
லுண்ணாமையும்:—	[௩௬௩.
ஸ்ரீராமவருணை:—ஸ்ரீமத்-அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.	ககரக.
கூத்திரியதாராபாய்:—ஸாதுசேவகன்.	சஅரு.

“செந்தமிழ்” ஒன்பதாந்தொகுதியில் வெளிவந்த நூல்கள்.

[முடிந்தவை.]

உவமானசங்கிரகம்:—பத்திராதிபர்.	பகுதி ௩.
பாண்டியம்:—பத்திராதிபர்.	பகுதி ௩.
மரீஷாபஞ்சகம்:—ஸ்ரீமத்-தி. அ. ஸ்வாமிநாதஐயர்.	பகுதி ௩, ௬,
	[௭, ௮, ௯, ௧௦, ௧௧.

[முடியாதவை.]

அகப்பொருள் விளக்க } ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர்.	
மூலமுமுரையும்:—	பகுதி ௪, ௩, ௮, ௯, ௧௦, ௧௧, ௧௨.
இந்தியவீரமாதர்:—ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர்.	பகுதி ௬,
	[௭.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-க.] சாதாரண-ஸ்ரீ கார்த்திகைமீ. [பகுதி-க.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழைய வழக்குகள்.

(அம் தொகுதி, ஐக்கம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

தொல்காப்பியனார், கற்பியலில், தலைவனுர் தலைவியும் களவு கடைச்சங்க நா வெளிப்பட்ட பின்னர் வரைந்துகொண்டு இல்லற எல்ல வீழ்ந்த ன் நிகழ்த்துங் காலத்தே, அவ்விருவரையும்பற்றி இன் பியல் விதிகள். னார் இன்னகூற்று நிகழ்த்தற்குரியர் என விதிக்கு மிடத்துப் பார்ப்பார்க்குரிய கிளவிகளாக—

“காமநிலை யுரைத்தலும் தேர்நிலை யுரைத்தலும்
கிழவோன் குறிப்பினை எடுத்தனர் மொழிதலும்
மாவொடு பட்ட நிமித்தங் கூறலும்
செல்வறு கிளவியுஞ் செலவழங்கு கிளவியு
மன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க் குரிய”

என்று கூறினர். இக்கிளவிகள் கடைச்சங்க காலத்துக்கு முன் னரே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பது—“இவையெல்லாம் தலைச்சங்கத் தாரும் இடைச்சங்கத்தாருஞ் செய்த பாடலுட் பயின்றனபோலும்; இக்காலத்து இலக்கியமின்று” என ரச்சினர்க்கினியர் எழுதுதலான் அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறே கூத்தார்க்குரிய கிளவிகூறும் “தொல் லையுரைத்தலும்” என்ற சூத்திரத்தும், நற்றாய்க்குஞ் செவிலிக் குழுவிய இலக்கணங்கூறும் “கிழவோனறிபா” என்ற சூத்திரத்தும்

“இலக்கியம் இக்காலத்திறந்தன” “இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியமும் அக்காலத்துளவென்றுணர்க” என அவர் எழுதிச் செல்லுதலும் கண்டுகொள்க.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், “மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே” என்ற நான்கு வருண முந் தம்முள் மணந்த எலம். “கீழோரது” மணநிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட்டார். நச்சினுர்க்கினியர், இச்சூத்திரத்திற்கு—“வேதநூறான், அந்தணர் அரசர் வணிகரென்னும் மூவர்க்கு முரியவாகக் கூறிய கரணவிதி, அந்தணர் முதலியோர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாண் மாந்தர்க்குத் தந்திரமந்திர வகையான் உரித்தாகிய காலமு முள” என்று உரைகூறி, “எனவே, முற்காலத்து நான்குவருணத்தார்க்கும் கரணம் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தது என்பதாம்; அஃது இரண்டாமுழி தொடங்கி வேளாளர்க்குத் தவிர்ந்த தென்பதூஉம், தலைச்சங்கத்தாரும் முதலூலாசிரியர் கூறிய முறையே, கரணமொன்றாகச் செய்யுள் செய்தாரென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. உதாரணம் இக்காலத்தினு” என அகலமும் இட்டனர்.

இவற்றால், ஆகியூழியில் (கிருதயுகம்) நான்கு வருணத்தாரும் தம்முள் மணம்புரிந்து வந்தனரெனவும், இரண்டாமுழியில் (திரேதாயுகம்) வேளாளர்க்கு, மற்ற மூவரோடு மணம்புரிதல் விலக்கப்பட்ட தெனவும், முதலுழியில் வேளாளர் மற்றமூவருடன் மணம்புரிந்ததைக் குறிக்குந் தலைச்சங்கத்திலக்கியம் இக்காலத்திறந்ததெனவும்—நச்சினுர்க்கினியர் கருதினாராதல் விளங்கும்.

இனி, மேற்குறித்த சூத்திரம் வேறமொருபொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றது : அஃதாவது—அந்தணர் அரசர் தமிழ்மக்கட்கு விவாகவிதி உண் வணிகர் என்ற மேலோர் மூவர்க்கும் விதிக்கப்பட்ட டானமையும், அ விவாகவிதி, நான்காம் வருணத்தாராகிய ‘கீழோர்’ தன் காரணமும். க்கு உண்டாகிய காலமும் உளது—என்பது. முன்னியல்களிற் கூறப்பட்டவாறு கந்தருவ மணமுறையே ‘கீழோர்க்’ குரிய தாயினும், துவிசர்க்குரிய ஆரிடவிவாகவிதி அன்னோர்க்கும் வழங்கிய வரலாற்றைக் குறிக்கவேண்டி ஆசிரியர் இச்சூத்திரங்கூறினாரென

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பழையவழக்குகள்.

ந

ல் பொருத்தமாகத்தோற்றுகிறது. “கீழோர்” என்பார், ஈண்டுப் பண்டைத் தமிழ் மக்களேயாவர்; என்னை? களவலொழுக்கத்துக்குப் பின் கற்பியன்முறையைவைத்துத் தொல்காப்பியனார் வகுத்துப் போந்த இலக்கணமெல்லாம், “வடவேங்கடந்தன்குமரியாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து-வழக்” கேயன்றிப்பிறநாட்டுக்குரியதன்மையின் என்க. திருத்தக்கதேவரும்—“தேர் பண்ணிய தீந்தொடையின் சுவை - மேவர் தேன்றமிழ் மேய்ப்புருளாதலின்” (சீவக-பதுமை-கசுந) எனவும், “இலைபுறங் கண்டண்ணியின் றமிழியற்கையின்பம்” (ஹை-சுரமஞ்-சுசு) எனவுங் றினார். இவற்றால், தமிழர்க்கு ஆதியிற் களவுமுறை அல்லது கந்தருவவிவாகமே உரிய தென்பதும், கற்புமுறை பிற்காலத்தே அன்றார்க்கு விதிக்கப்பட்டதென்பதும் அறியத்தக்கன. பொய்முதலி குற்றமின்றியே பூர்வத்திற் றமிழர்க்குள் நிகழ்ந்துவந்த கந்தருவணம், பிற்காலத்துப் பொய்யும்வழுவற் தோன்றிச் சீர்கெட்டமைபு, இவர்க்கு ஆரிடமுறையை இருடிகள் விதித்துப்போந்ததற்கு காரணமென்பதைத் தொல்காப்பியனாரே “பொய்யும் வழுவற் தேன்றிய பின்னர்- ஐயர் யாத்தனர் காரண மென்ப” என, அடுத்த சூத்திரத்தாற் குறிப்பிட்ட நூலங் காண்க. முன்னியல்களாற் களவுக்கூடத்துக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழ்மக்கட்கு, ஆரியரது கரணிதியைக் கூறியதன் காரணமென்னை-என்ற ஆசங்கையைப் பரிகர்த்தற்கே இச்சூத்திரமெழுந்தமை உய்த்துணரத்தக்கது.

தொல்காப்பியத்துக்கண்ட பொருளதீரவியல்களுள் உவமவி

யல் ஒன்று. இவ்வியல் பலவகையாகிய அணிகளிலே, அணிகளுள் உவமமொன்றையே கூறும். அகத்திணையியலுள், உவமத்தினை உள்ளுறையுவமமவனையுவமமென இரு

கூறுகக்கூறி, இவ்வுவமவியலி அவற்றினை விரித்து ஆசிரியர் கூறினார். உவமக்கூறுபாடுகள், தொல்காப்பியத்துக் கூறிய படி, நான்காம்: அவை—தொழில், பயன், மய், வடிவமென்பன. பிற்காலத்து நூல்களிலோ எனின், இவ்வண்பலவாகித் தோன்றும். உவமம் பலவகையாயிருத்தலானும், வேறுபட அலங்காரங்கட்கு அடிப்படையாதலானும், பிற்காலத்தனிநூல்கள் இதனைப் பலவகை

யாகவும் வேறு பல அலங்காரங்களைக் கூட்டியும் பொருளணியிலக்கணங் கூறுவனவாயிர். சொல்லணி எத்துணைச் சிறப்பிற்காய் பின்னால்களிற் காண்படுகின்றதோ, அத்துணையாகத் தொல்லாசிரியர் கருதவில்லையென்பர், தொல்காப்பிய முதலியவற்றையும் பிற்காலத்து நூல்களையும் ஒப்பிடுவார்க்கு நன்கு விளங்கும்.

உவமத்தின் பகிகற்பங்களும் வெவ்வேறணிகளாகத் தொல்காப்பியர்காலத்து வழ்கினவல்ல என்பது, உவமவியல் நுள-ம் சூத்திரவுரையில், உரைகார் “இனி, இவ்வோத்தினுட் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளியலுள்ளும் சொல்லுகின், சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணிபாடமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல்சேய்தாருமுளர்; அவை ருதலையாகச் செய்யுட்கணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா.....பொருளதிகாரத்துட் பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட்கணியாகவன், அவை பாடலுட் பயின்றன வென்றதனான் அவையெல்லார்தெகுத்து அணியெனக்கூறுது வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணியெனக்கூறுதல் பயமில் கூற்றாமென்பது” எனப்பிற்காலத்தணிமுறைகா விரிவாக மறுத்துக்கூறுதலால் அறியப்படுகின்றது.

தொல்காப்பினார் “அன்னவேய்ப்ப வுறழ் வொப்ப” முதலாக உவமவுருபுகள் ப்புத்த உவமவுருபுகள் வினைபயன்மெய்யுரு என்ற மப்புற்றியே நான்ன்பாலும் வழங்குமிடத்து இன்னவுருபுகள் வழங்கியமை. இன்னவுவமைகட்கே உரியன என வரையறைப்படுத்துக்கூறினர். இது

“அன்ன வங்க மான விறப்ப
வென்ன வழத் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய புட்டும் வினைப்பா லுவமம்.

“போல மப்ப ஒப்ப காய்த்த
நோ வியப்புகளிய நந்தவென்
றொத்துவருளவி யுருவி னுவமம்”

என்பனமுதலிய சூத்திரங்களால் அறியப்படும். “தத்த மரபிற்றோன்றுமன் பொருளே என்ற சூத்திரவுரையில், உரைகார் “மறுப்ப

ஒப்ப வென்பன முதலாயினவும் ஒரு காரண முடையவென்பது, ஆசிரியன் பெருமரபினவாக உரிமைப்படுத்துக் கூறினமையின் அறிந்தாம். அல்லது உம் 'மரபிற்றோன்றும்' என்றதனான், இவையெல்லாம் மரபுபற்றி அறியல்வேண்டும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினர் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்று வருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்தலானேன்பது" என்று கூறுதலால், இவ்வுருபுகள், முற்காலத்து மரபுநிலைபிறழா வழக்குடையவாயிருந்தமை விளங்கும்.

இவ்வுவம வுருபுகளில், 'நளிய' 'நந்த' என்பவை, முற்காலத்தே வழக்குவீழ்ந்தன என்பது—"நளிய, நந்த வென்பன இக்காலத்தரிய போலும்; அவை வந்த வழிக்கண்டு கொள்க" என உரைகாரர் கூறுதலான் அறியப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியனார் "மெய்யீ நெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்" குற்றகா குற்றிக ரங்களும் மகா ரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-க௦௪-௫)மெய்யீறுபோலக் கும் புள்ளி குற்றியலுகரம்புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். இச்சூத் திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினர்க்கினியரும் கூறிய வேறுரையை, நன்னூல்விருத்திகாரர்—"அற்று" என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகரவீறும் புள்ளியொடு நிற்குமெனக் கொள்ளாது, இம்முன்றுஞ்சூத்திரத்தைப் 'புள்ளியீற்றுமுன்' என்னும் ஈசு-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக—கொண்டார்..... அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேற்றிலக்கணம் அன்றும்" எனக்கூறி மறுத்தனர். இதனால், குற்றியலுகரம் மெய்போலப் புள்ளிபெறுதலைக்கூறுவதே அவ்விருத்திகாரர் கருத்தென்பது விளங்கும். இக்கொள்கையே யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், "குற்றியலுகரமுங் குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்கும்; என்னை? 'குற்றியலுகரங் குற்றியலிகரம்-மற்றவைதாமே புள்ளிபெறுமே' என்பது சங்கயாப்பு" என்றெழுதலான் உணர்க. இவர் கூற்றில், குற்றியலுகரத்தோடு, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்தும், அக்குற்றிகரம் புள்ளிபெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரி

யர் “ ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்—“எனவே எழுத்தோத்தினுள் ‘மெய்யி னியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்’ எனக் கூறிக், ‘குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப’ எனக் குற்றியலுகரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார்: அதபோல, குற்றியலிகரமும் புள்ளிபெற்றநின்றல் உடைத்தேன்ற வாயுயிற்று.....இவற்றையெல்லாம் ‘ஒற்றெழுத்தியற்றே’ என்றதனால் புள்ளியிட்டேயெழுதுக” என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின் உணரப்படும். இவற்றால், நாகழகிது, நாகீயது என்னுங் குற்றுகர குற்றிகரங்கட்கு, மெய்யெழுத்துப்போல—ககர கிகரங்கட்கு மேலே—புள்ளியிட்டெழுதல் தொல்காப்பியர் காலத்து வழக்காதல் தேற்ப படும். இவ்வாறே, மகரமும் ப் எனப் புள்ளிபெறுமென்பது, “உட் பெறு புள்ளி யுருவா கும்மே” என்னும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரத் தால் நன்கறியப்பட்டதாம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்—“யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ” நாத்சீரடிப்பாக்க என நிறுத்தமுறையானே அடியுணர்த்தப்புகுந்து— னே முற்காலத்து அடியென்று சொல்லப்படுவது, நாத்சீரடியே என் வழங்கினமை. னும் பொருள்பட—“நாத்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே” எனக்கூறிப், பின்னர், இந்நாத்சீர்கொண்ட அடி இரண்டும் பலவுமடுத்துவந்த தொடையாற் பாட்டென்பது தோன்றும் என்பார் —“அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே” என்றார். இவ்வாறு, நாத்சீர்கொண்டதே அடியென்றும், அவ்வடியானே பாட்டுத்தோன் றுமென்றும் கூறப்படுதலால், தொல்காப்பியனார்காலத்து நாத்சீரடிப் பாடல்களே பெரிதும் பயின்றுவந்தமை புலப்படும். பேராசிரியரும், அச்சூத்திரவுரையில், “தலையிடைகடைச் சங்கத்தாரும் பிறசான்றோ ரும், நாத்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும் பான்மையுஞ் செய்தார்: வஞ்சிப்பா சிறுவரவிறேனக் கொள்க” என்று எழுதிச்செல்லுதல் இங்கு அறியத்தக்கது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பாநான்கென்று அவற்றினிலக் பாவின் முதலிய கணமெல்லாம் விரித்து, அவற்றின் சேர்க்கையாற் உறுப்புக்களாக் றேற்றுவது மருட்பாவென்றுங் குறித்துப் பின், காலத்து வழங் காமை. “அவ்வி யல்லது பட்டாங்குக் களவார்” என அப் பாக்கட்கு ஒருவரையறையும் கூறினார். அஃதாவது—“மேற்கூறிய

நான்கு பாவிலக்கணத்தானல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப் படாது” என்பதாம். இதனால், பாவின் முதலிய செய்யுளுறுப்புக்கள் தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்காமை புலப்படும். இதனைக் குறித்துப் பேராசிரியர் அச்சுத்திரவுரையில் எழுதுவன வருமாறு:— “இதுகூறிப் பயந்ததென்னையெனின், மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறுத செய்யுட்களும் அவைபாவாக வரினல்லது வேறுதமக்குப் பாவிலவென்பதூஉம், ‘மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது, தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்று’ எனவே, அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின் கண்ணும் வேறோர்பாப் பிறக்குமெனக்கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும், பிற்காலத்து நூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவறுப் பினை மயக்கப்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரைவிலக்கியுங் கூறின வாறு. அல்லதூஉம், பண்ணுந்திறனும் பகுத்தானைக்கண்டு இவற்றையும் பாவமினமுமாகப் பகுத்தான்கொல் என்று ஐயுறுமை விலக்கி, இயனூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலன் எனச் சொல்லினானென்பது”—எனக் கண்டுகொள்க.

ஆசிரியர் நால்வகைப் பாவின் ஆதிவரலாற்றினை—“பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின், ஆசிரி யப்பா ஆசிரியமும் வெண்பாவுமே ஆதி வெண்பா வென்றாக், காயிருபாவினு ளடங்குமென்ப” பாக்களென்பது. “ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை, வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப”—என்ற சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுவாராயினர். மேற்கூறிய “பாவினதுவிரிநான்குந் தொகுங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் இரண்டாமிடத்தும் யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாகா: முதற்பா என்று நாட்டப்படுவன இவையெனவும், அவைமுதலாகத் தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவையெனவும் உணர்த்துகின்றது” எனப் பேராசிரியர் இச்சூத்திரங்கட்கு அவதாரிகைகூறி,—“மேற்பாக்கள் விரிந்த தன்மையை நோக்கித் தொகுப்பின், ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம்; அவற்றுள் ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும்; வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும்; அங்ஙனம்அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்வகை”—எனப்பொருளுங்கூறினர்.

இவற்றால், தமிழ்மொழியில், ஆதியிற்றேன்றிய பாக்கள் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாமெனவும், அவற்றினின்றே ஏனைவஞ்சியும் கலியும் கிளைத்தன எனவும் தொல்காப்பியர் கருதினாராதல் உய்த் துணரப்படும்.

தொல்காப்பியனார், செய்யுளுறுப்புக்களாகக் கூறிய “அம்மை
இயைபு என்னு யழகு தொன்மை தோலே, விருந்தே யியைபே புல
ஞ் செய்யுளுறுப் னே யிழைபு” என்பவற்றில், இயைபென்னும் உறுப்
பில், னகாரவீரோ புக்கு இலக்கணமுணர் த்துமிடத்து,—
ழிய ஒழிந்த வீறு
களுடைய நூல்
கள் வீழ்ந்தமை.
“ஞகாரை முதலா னகாரை யீற்றுப்
புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.”

என்றார். இதன்பொருள்—“ஞணநமனயரலவழள என்னும் பதி
னொருபுள்ளியீற்றினுள் ஒன்றினையிறுதியாகச் செய்யுஞ் செய்யுள்,
பொருட்டொடராகவுஞ் சொற்றொடராகவுஞ் செய்வது இயைபு
எனப்படும்—என்பதாம். பேராசிரியர் இவற்றுக்கு உதாரணங்காட்
டுமிடத்து—“சீத்தலைச்சாத்தனூரற் செய்யப்பட்ட மணிமேகலை
யும் கொங்குவேளிராற் செய்யப்பட்ட தொடர்நிலைச் செய்யுளும் பேர
ல்வன; அவை னகாரவீற்றான் இற்றன. மற்றவீற்றான் வருவனவர்
றுக்கும் ஈண்டிலக்கண முண்மையின் இலக்கியம் பெற்றவழிக் கோ
ள்க: இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்” எனக்கூறினார். இத
னால், னகாரவீற்றான் முடிந்த நூல்களொழிய, ஏனை ஞ ண ந ம ய ர
ல வ ழ ள வீறுகளான் முடிந்த இயைபுநூல்களுந் தொல்காப்பியர்
காலத்துவழங்கிப் பின்னிற்றந்தமை தெரிகின்றது.

தொல்காப்பியர், “பாட்டிடைக்கலந்த பொருளவாகிப்—பாட்டி
னியலபண்ணத்தியென்ப” என்றசூத்திரத்திற் “பழம்
பண்ணத்தி அடியிகந்து வரு பாட்டினாடு கலந்தபொருளே தனக்குப்பொருளாகப்
வது வீழ்ந்தவழ பாட்டுமுரையும்போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி”
க்காதல்.
—எனப் பண்ணத்திக்கிலக்கணம் கூறினார். “இவை
நாடகச்செய்யுளாகியபாட்டும் அடையும் வஞ்சிப்பாட்டும் மோதிரப்
பாட்டும் கடகண்டு முதலாயின” என்பர் பேராசிரியர். இதன் அடிப்
பெருக்கம் பன்னிரண்டெனக் குறித்து, “அடியிகந்து வரினுங் கடி
வரை யின்றே” என்பதனால், அது பரந்துபட்டுவரவும்பெறுமென்று
ஆசிரியர் கூறினார். இங்ஙனம் அடியிகந்துவரும் பண்ணத்திக் கிலக்
கியம்—“முற்காலத்துள்ளார் காணுமையிற் காட்டாமாயினும்: இக்கா
த்துள்ளானவேற் கண்டு கொள்க. இலக்கணமுண்மையின் இலக்கி
யங்காணுமாயினும் அமையுமென்பது” என்கூறி உதாரணங்காட்
டாது சென்றார் பேராசிரியர்.

(இன்னும் வரும்.)

பத்திராசிரியர்.

நமது பூர்வகாலக் கப்பற்செழில்.

(அ-ம் தொகுதி: கசஅ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கி. பி. 4-5-வது நூற்றாண்டுகளில் சீனயாத்திரிகர்கள்.

மேலே கூறிய சாசுலியங்களைத் தவிர்த்து சீனாவின் றும் யாத் திரிகர்கள் புறப்பட்டு இந்தியாவந்து தமது புத்தமதத்துக்கு வேண்டியவைகளைச் சேகரித்துச் சென்றோர் பலர். அவருள் முதன் முதலாக வந்தவர் பாஹியான் (FA-HIEN); இவர் தன்னுடைய விட்டு 399-ல் புறப்பட்டு புத்தசித்தியாநுஷ்டானங்கள் சம்பாதிப்பதற்காக மத்திய ஆசியாவில் ஆறுவருடகாலம் செலவழித்துவிட்டு, இந்தியா வந்து ஆறு வருடம் தங்கியிருந்து கடைசியாக இப்பொழுது வங்காளத்தில் தாமுலுக் என்று வழங்கும் தாமரிலிப்பட்டியிற் சென்று இந்தியாது கப்பலேறி பதினான்குநாள் இரவுபகலாயோடி இலங்காத் வீபஞ் சென்றதாக அவரே எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் அங்கு ஸ்ரீ புத்த தேவருக்கு ஒருவர்த்தகன் சினத்திற்செய்யப்பட்ட வெண் பட்டு விசிறி யொன்று சாத்தியதைக்கண்ட அவருக்குக் கண்களில் நீர்ததும்பியதாகச் சொல்லுகிறார். இரண்டுவருடந்தங்கி வேண்டிய கிரந்தங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய இந்திய மரக் கலத்தில் ஏறிச் சென்றார். தொண்ணூறு நாட்கள் மழை காற்றுக்கு அவஸ்தைப்பட்டு சாவாத்தீவில் இந்தியர் குடியேறிய இடமிருங்கி னோமென்கிறார். அங்கே ஐந்து மாதகாலம் தங்கி, மறுபடி கப்ப லேறி வெகு கஷ்டங்களனுபவித்து, எண்பத்திரண்டு தினங்கள் கழித்து சீனராச்சியத்தில் கியாசோ குடாவில் பழயபட்டினமான த்விமோவிற்கு மேற்கிற் போய் இறங்கினெனென்று தன்குரு குமா ரஜீவர் ஆணையின்படி எழுதிய தனது யாத்திரையில் கூறுகின்றார்.

இந்த வியாபாரங்களில் சில பிராமணர்களும் தலையிட்டிருந்ததாகத் தெரிகிறது. பதினேழு வருஷம் சீனசக்கரவர்த்தியான

குபலேகான் சமஸ்தானத்திலிருந்த ஸேர் மார்க்கோ போலோ என்னும் வெனிஷியன் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டினிறுதியில் இந்தியாவைச் சுற்றிப்பார்த்தபோது குஜரத்து வடகொங்கணத்திலுள்ள வர்களைப்பற்றி “இந்தியா பிராமணர்கள் உலகத்தில் வியாபாரிகளிற்பேர்போனவர்கள்; பொய் யென்பது அணுவளவுகூடச் சொல்லார்கள; வியாபார வழியறியாத அன்னியர் யாவாவது சரக்குகளைத் தம்மிடம் ஒப்புவிப்பாராயின் அவற்றைத் தகுந்த ஊதியத்திற்கு விற்று உடையவரிடம் ஒப்பிக்கும் குண முடையோர்” என்றொழுதுகூறார்.

சீனயாத்திரிகர்கள் கி. பி. 500-1000.

முன்னே பாஹியான் வந்ததைப்பற்றியும் அதனால் கி. பி. 500-ல் இருந்த மரக்கலத்தொழிலையும் எடுத்துக்காட்டினோம். ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இங்கே அறுபது புத்தசிரமணர்களுக்கு மேல் வந்ததாகத் தெரிகிறது. கி. பி. 673-ல் வந்த ஐத்ஸிங் (I-TSING) தாமெழுதிய மஹாடாங் வமிசகாலத்தில் புத்த விதிகளைத்தேடிய பெரியோர்களது சரித்திரமென்னும் (TA-TANG-SI-YU-KU-FA-KAO-SENG-CHUAN) கிரந்தத்தில் சொல்லுகிறார். இதை யொழிய சுமத்தரா தீவிலுள்ள ஸ்ரீ போஜநகரத்திலிருந்து “NAN-HAI-CHI-KUEI-NAI-FA-CHUAN” என்னும் “புத்த மதம் இந்து மகா சமுத்திரத்திலிருந்து வந்தபடி” என்ற விருத்தாந்தமொன்று எழுதியிருக்கின்றார்.* இவைகளுடனும் 629-645 வரையில் இந்தியாவிற்பிரயாணம் செய்த பெரியோராகிய ஹியூவான்-தஸாங் (HUE-N-THSING) கின் யாத்திரைகள், சரித்திர முதலியவற்றினாலும் இந்தியா வேறுவிதமாகத் தோற்றுகிறது. முன்னே கூறப்பட்ட வங்காளக்கடற்றுறைப்பட்டினமான தாமரலிப்டிக்கும் லங்கைக்கும், லங்கைக்கும் சீனாவுக்கும் பெரும் கப்பல்கள் (OCEAN-LINERS) சென்றன. இவைகளின் பொருட்டு கடற்கரையோரமாக அநேக நாடுகள் செழிப்புற்று வர, அவைகளில் கப்பல்கள் தங்கி வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைக்கொண்டு சென்றன.

*இந்த விருத்தாந்தம் சரித்திரமென்றும் தஸ்தாவேஜுகளெனவும் இரண்டு வகுப்பாகும். முன்னது ஆங்கிலத்திற்கிடையாது பிராஞ்சிய பாஷையிலுண்டு. பிந்தியது மிஸ்டர் தக்காசு என்பவரால் ஆங்கில பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்கு இரண்டரை நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் யாத்திரை செய்த பாஹியான் பயப்பட்டதுபோல் பயப்படவேண்டியதாயிராமல், பிராமணர்கள் மிகுந்திருந்த விடமெல்லாம் புத்தமதம் பரவியிருந்தது. இதுவன்றி ஐத்ஸாங், சீனதேசத்தினின்று இந்தியாவைச் சுற்றிப்பார்க்கப்போகிறவர்களுக்கு சம்ஸ்கிருதபாஷை பயிலும்படியாகவும் ஸ்ரீ போஜநகரம் போன்ற விடங்களில் புத்தமத ஒழுக்கங்களைப் பயிலவும் புத்திமதிகூறுகிறார். இதைத்தவிர்த்து அவரது கிரந்தத்தில் ஜாவாவினுள்ள கலிங்க (KALINGA) மும் போர்னியோவினுள்ள, மகாஸின்பும் சுமத்தராவிலுள்ள கச்சாவும், பலி, போஜபுரம் மஹமான் நோ வென்ற நாடுகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இவையன்றி இந்தியாவை யொட்டிய கண்டத்தில், பர்மாவிலுள்ள புரோம் என்பதாக சமுசயப்படுவது ஸ்ரீ கேஷத்திரமும், பெகு வென்றழைக்கப்படுவது லங்கக அல்லது கமலங்கா வென்றும், சீயதேசத்தில் துவாரவதி அல்லது அயுத்தியா வென்றும், கொச்சின் சினத்தை சம்பர வென்றும் சொல்லி வந்தனர் (Records by TAKAKASUP 10—xxxix—liii 9—12, and memoirs by CHAVANNESp 36, 42, 27, 159, 181, 57 58, 203.) ஸ்ரீ கேஷத்திரம், கமலங்கா, துவாரவதி, ஈசானபுரம் முதலியவைகள் கீழ் வங்காள நாட்டிற்குக் கீழ்பாவிருப்பதாக தாமஸ் வாட்டர்ன் என்பவரே முதிய ஒன்புவால் சுவாங் என்னுங்கிரந்தத்திலும் காணப்படுகிறது. இதைத்தவிர்த்து இந்தியர்கள் கொரியாவரையிற் சென்றிருந்ததாயும் குக்குடேசுவரம் என அதற்கு பெயரிட்டிருந்ததாயும் தெரிகிறது. அதுவன்றி அங்கிருந்து இரண்டு சிரமணர்கள் வந்து புலுஹியில் இறந்ததாகவும் தெரிகிறது.

முற்கூறிய அறுபது பெயர்களில், ஐத்ஸிங்கைப்போல் நேரே வங்காளத்திற்கு வந்தவர்களுமுண்டு. வுஹிங் (WU-HING) கைப்போல் இலங்காத் தீபம் சென்று வந்தவர்களுமுண்டு. பீ சேங்கோனைப் போல் தங்குமிடங்களில் மரித்தவர்களுமுண்டு. பீ செங் மின்னைப் போல் கப்பல் கவிழ்ந்திறந்தவர்களுமுண்டு. இவர் ஏறியிருந்த கப்பல் சுமத்தரா தீவிலுள்ள மொலயூவை விட்டதும் கப்பலுடைந்து அரைநாட்போழ்தில் முழுகிவிட்டது. கப்பற்செழில் இந்த குருவை உயிர்ப்படிகில் ஏறிக்கொள்ளும்படி என்ன சொல்லியும் வந்ததுவரட்டுமென உயிர்தறந்தார். (ஷவானுடைய மெமொர்ஸ், p 52).

இதற்குப்பிறகு 700 முதல் கி. பி. 1000 வரையில் அநேகர் வந்துபோனதாகத் தெரிகிறது. கி. பி. 966 ல் டாவூவன் (TAW-YUEN) சந்நியாசி வந்து 12 வருடம் யாத்திரை செய்து திரும்பிய போது 157 சந்நியாசிகள் சீனசக்கிரவர்த்தி உத்தரவு பெற்று இந்தியக் கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்து இந்தியாவைச்சுற்றிப் பார்த்ததாகத் தெரிகிறது. இதற்குப்பிறகு புத்தமதம் இந்தியாவில் அவ்வளவு உயர்ச்சியில்லாததைக்கொண்டு, வந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் 1342-ல் டில்லியிலாண்ட மகமது டோக்லாக் காலத்தில் சீனசக்கிரவர்த்தி தூது ஒன்றனுப்பி இமயமலைச் சாரலில் இடிந்து போன ஒரு புத்த ஆலயத்தைப் பழுது பார்க்க உத்தரவு கேட்டிருக்கிறார். (Travels of I b u-BHUTTA p 155).

இந்திய சாஸ்திரிகள் சீன சென்றது.

இதுவரையில் சீன யாத்திரிகர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தது இந்தியக் கப்பல்களில் என்பதைப்பற்றிப்பேசி வந்தோம். இனி சீனாவிற்கு இந்தியாவினின்றும் சென்ற சாஸ்திரிகளைப்பற்றி வெளியிடவோம். கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் அதாவது 526-ல், புத்தாவதாரத்திற்குப்பிறகு, அந்தப்பட்டத்திற்கு வந்தது போதிதர்ம நென்பவர். புத்த கிரந்தங்களில் கியாதி பெற்ற ஜர்மனியபண்டிதரான ஹாக் மான் என்பவர் “புத்தமதம் ஒருமதமாக—அதன் சரித்திரமேம்பாடும் அதன் தற்காலஸ்திதியும்” என்றெழுதி இவ்வருஷ முதலில் வெளியிட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் “526-ல் போதி தர்மரென்னும் புத்த பட்டத்தில் வந்த இருபத்தெட்டாம் பட்டத்துக்குடையவர்..... தம்நாடு விட்டுச் சீனதேசம் சென்றார் எனக் காணப்படுகிறது. டாக்டர் எட்கின்ஸ் என்பவர் எழுதிய ‘சீனரது புத்தமதம்’ என்னும் புத்தகத்தில் “தென் இந்தியாவிலுள்ள ஓர் இராஜகுடும்பத்திற் பிறந்தவரும், பதினேழாம் பட்டத்திலிருந்த பிரக்குதாரரின் சிஷ்யருமான போதிதர்மரெனவும், 526-ல் போதிதர்மர் தம் வாழ்நாளில் பெரும்பாகத்தை தக்ஷிணத்தில் செலவழித்துவிட்டு சமுத்திரமார்க்கமாய் காண்டன் செல்ல, அவருடைய வயதுக்குத் தகுந்தபடியாக சீனசக்கிரவர்த்தியால் நான்கிங் பட்டணத்தில் வரவேற்கப்பட்டார்”

எனவும் வாசிக்கிறோம். அதே மாதிரியாக 1896-ம் வருஷத்து ராயல் ஏஷியாட்டிக் ஸொசைட்டியின் ஜர்னலிலும், போதி தர்மர் கடல் மார்க்கமாய் வந்ததாக சீயாடான் என்னும் பூகோளவிற்பன்னர் சொல்லுவதாகக் காணப்படுகிறது. இந்த சீயாடான் என்பவரைப்பற்றி “730-805-ல் வசித்த பேர்போன டாங் வம்ஸஸ்தர். அவர் பூகோள சாஸ்திரத்தில் பேர்போனவர். அந்நியரைப் பற்றி பூர்ண பாண்டித்திய முடையவர்; அவரொழுதியிருக்கும் அநேக படங்களிலொன்று “சமுத்திர யாத்திரையில் சீனரும் அந்நியரும்” என்பதைப்பற்றி எழுதப்பட்டது; என்று ராயல் ஏஷியாட்டிக் ஸொசைட்டியின் ஜர்னலில் எழுதுகிறார். அப்படிப் பெருமை வாய்ந்த சீயாடான் (CHIA TAIX) “அன்னாமிலிருந்து இந்தியாவிற்குச்செல்ல கரைவழி ஒன்றிருக்கிறது. ஆயினும் போதிதர்மர் கான்டனுக்கு கப்பல் மார்க்கமாக வந்தார். இதைக்கொண்டு நாம் கடல்வழி சீக்கிரமென கேட்கக் கூடுமன்றோ?” என எழுதியிருக்கின்றார். இந்தப் போதிதர்மராலேயே சீன முன்னேற்றத்துக்கு வெகுவாகக் காரணமுண்டு என அநேக மேனாட்டார் நினைக்கின்றனர்.

இன்னும் போதி தர்மர் சென்ற காலத்திலேயே சீனதேசத்தில் மூவாயிர இந்திய சந்நியாசிகளும், பதினாயிரம் இந்தியக்குடிகளும் இருந்ததாக ஏற்படுகிறது. டாக்டர் எடியல் எழுதிய “புத்தமதம்” என்பதில் “புத்தமதம் அந்நியரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதாயினும் அதனைப் பரப்ப மூவாயிரம் சந்நியாசிகளிருந்தனரென எழுதுகின்றார். அதே மாதிரியாக “சீனருடைய புத்தமத’மென டாக்டர் எட்கின்ஸ் எழுதியதிலும் “ஆறாம் நூற்றாண்டின் றொடக்கத்தில் தற்காலம் ஹோனன் பூ (HONAN-FU) என்னும் லோயாங்கில் 3000 இந்தியரிருந்தனர். (WEI) வே இராச்சியத்து அரசர்கள் அவர்களைக் காப்பாற்றவேண்டிய முயற்சிகள் செய்துவந்ததோடு ரமணியமான இடங்களில் மடங்கள் கட்டி வந்தார்” என்று எழுதுகிறார். இன்னும் மிஸ்டர் ககசு ஒகாகுரா (KAKASU-OKAKURA) எழுதிய “கீழ்காட்டாரின் இலக்ஷியங்க”ளென்பதில் “இவ்விதமாக ஒரு காலத்தில் லோயாங் என்ற விடத்தில் அவர்களுடைய மதத்தின் பெருமையை சீனதேசத்திற் காட்ட மூவாயிர சந்நியாசிகளும், பதினாயிரம் குடிக

ளுமிருந்தனர்' என்றெழுதுகிறார். இவர்களைத் தவிர்த்துப் பிற்காலத்திலும் அநேகர் சென்றதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் புத்தமதம் சிதைந்தும், முகமதியர் இந்தியாவில் அடி பெடுத்து வைக்கவும், அதற்குப் பிறகு போக்குவரவு குறைந்ததாக ஏற்படுகிறது.

இவைகளைக் கொண்டு சீனாவுக்கும் இந்தியாவுக்கும் போக்குவரவு கரைவழி அதிக தூரமெனவும் கடல்வழி அதிக சுலபமான தென்பதும் நிதர்சனமாவதுடன் போக்குவரத்தும் அதிகமாயிருந்த தெனக் காட்டப் போதிய ஆதாரங்களுமிருக்கின்றன.

இந்தியகுருமாரின் யாத்திரைகள் 500-1000 A. D.

இதுகாறும் சீனாவின்னிலும் வந்த யாத்திரிகர்களைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டது. அதே மாதிரி இங்கிருந்து சென்றோரானேகர். 526-ல் தஷ்விண இந்திய அரசர்களின் புதல்வரான ஒருவர் புத்தபீடத்தில் 27-வது பட்டமாண்ட பிரக்குதாரரின் சிஷ்யரும் 28-வது பட்டதாரியுமான போதிதர்மர் சீன சக்கிரவர்த்தியின் வேண்டுகோட்கிணங்கிச் சென்றார். “அக்காலத்தில் பேர்போன சீன பூகோள சாஸ்திரி தாமெழுதிய மேல் நாட்டிற்குச் சென்ற இராஜாங்க சீன தூதுகள்” என்னும் ஹுவாங் ஹுவா-ஹ்வி-தூ-சி என்னும் கிரந்தத்தில் “தியான்கு (இந்தியா) செல்ல அன்னுப்பவழியாக ஒரு கரைப்பாதை இருக்கிறது *; ஆயினும் டாமோ (TA-MO) போதிதர்மர் கப்பலில்வந்து பான்யூ (காண்டன்) விலிறங்கினார். ஆகையால் கரைப் பாதைபவிட கடற்பாதை செளகரியமன்றோ?” வென வெழுதுகிறார். இந்த சியாதான் வெகு சமர்த்தரென்றும் அந்ரியரைப்பற்றி அநேக நூல்களெழுதியிருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. அந்தக்காலத்தில் லோயாங் என்ற பாகத்தில் மூவாயிரத்துக்கு குறைவாத இந்தியரும் பதினாபிரத்துக்குக் குறைவாத இந்தியக் குடும்பங்களுமிருந்ததாக டாக்டர் எட்கின்ஸ் டாக்டர் எதியல், மிஸ்டர் ககாசு ஓகாகுரா முதலானவர்கள் எழுதுகின்றனர்.

ஒற்றன்.

* சீனாவின்னிலும் அன்னும் தேசத்தின் வழியாகவரும் கரைவழி நேர்மேற்காக கம்போடியா வந்து சீயதேசம் சென்று பர்மா நாட்டின் வழியாக வடக்கே போய் வங்காளம் செருவது.

ஸ்ரீ பக்தி .

(அ-ம் தோநதி: கூக0-ம் பக்கத்தோடர்ச்சி.)

அடியார்பத்தி புரிதலாவது:—மெய்யடியாரைக் காணுந்தோறும் அவர்களிடத்தில் ஜன்மநிருபணம், சரீரநிருபணம், பாகநிருபணம், ஆச்ரமநிருபணம், அவயவநிருபணம், ஆலஸ்யநிருபணம், வாசநிருபணம், பந்துநிருபணம், பிரகாசநிருபணம், வர்த்தனநிருபணம், பிரகாரநிருபணம், தோஷநிருபணம் ஆகிய துவாதச பாகவதாபசார நிருபணங்களைச் செய்யாமலிருத்தல் வேண்டும். இவற்றுள் (1) ஜன்மநிருபணமாவது, ஈசுவரனுக்குத்தொண்டு பூண்ட அடியார்கள், சண்டாள சபசராதியான சீழ்ஜாதியிற் பிறந்தவர்களென்றவ மதித்தல். இங்ஙனம் அவமதிப்பரேல் தர்மவியாதர், துலாதார், பூநீ குகப்பெருமான், சபரியாரையும்; பஞ்சமகுலத்திலவதரித்த நம்பாடு வார், மாறனேர் நம்பி முதலான பரமபாகவதர்களையும் அவமதித்து மீளாநாகிற் காளாகவேண்டிவரும்.

2. சரீரநிருபணமாவது:—மெய்யடியார்களுடைய திருமேனிகள் ஆணென்றும், பெண்ணென்றும், அலியென்றும், மிருகமென்றும், பட்சியென்றும், அசுர ராக்ஷசருபமென்றும், விருபமென்றும், நினைத்தல். இந்நினைவால், பூநீ ஆண்டாள், த்ரௌபதை, விபீஷணர், பிரஹ்லாதாழ்வார், அநந்த, கருட, கஜேந்திரன் முதலிய பரமபாகவதர்களிடத்தும் அபசாரப்பட்டவர்களாய் ஜனனமரண யாத்நையை அடைவார்கள்.

3. பாகநிருபணமாவது:—பூநீசர்வேசுவரனிடத்தில் அசஞ்சல பக்தியுள்ள தாசர்கள்—பால்ய, யௌவன, கௌமார, வார்த்திக, பர்வங்களுடையவர்களென்று நினைத்து வந்தனை வழிபாடுகள் செய்யாமல் அலக்ஷ்யபுத்தி செய்தல். இதனால் துருவர், பிரகலாதர் முதலிய அடியார்களிடத்தும் அந்நினைவுசெய்ததாய் அதோகதிக்காளாக வேண்டிவரும்.

4. ஆச்ரமநிருபணமாவது:—அடியார்களைப் பிரமசாரிகளென்றும், கிரஹஸ்தாச்ரமிகளென்றும் வானப்பிரஸ்தரென்றும் சந்நியா

சிகளென்றும் அதிவ்ரணச்ரமிகளென்றும், ஓராசிரமமுமில்லாதவ
ரென்றும் பேதபுத்திபண்ணுதல்.

5. அவயவநிருபணமாவது:— சரீராவயவங்கள் விகாரரூபமா
யிருப்பதாய் நினைத்துத் தள்ளுதல்; இதனால் பெரிய திருவடி (கரு
டன்) சிறிய திருவடி (அனுமான்) அநந்தாழ்வான், பெரிய உடை
யார் (ஜடாபு) இவர்களை பக்ஷி, குரங்கு, பாம்பு, சரீரிகளென்றெண்
ணி அபசாரப்படுதலாகும்.

6. ஆலஸ்யநிருபணமாவது:— எம்பிரான் தொண்டர்கள்—ரோ
கிகள், தரித்திரர்கள் என்று நினைத்தல். இதனை முரஹரி தாஸர் முத
லியோர் மகாத்மியங்களை நினைவிற் கொள்வது.

7. வாசினிருபணமாவது:— அடியார்கள் அவதரித்த, வசித்த
இடங்கள்—பறைச்சேரி பள்ளச்சேரி மிலேச்சூர் முதலிய இழிவா
னவைகளாயினும் “நாதனை நரசிங்கனை நலிந்தேத்துவார்களுழக்கிய-
பாததாளிபடுதலாலிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே” என்றபடி அத்
தலங்களை திவ்யதேசங்களாக நினைந்துவணங்காமல் இகழ்தல். இத
னை மிலேச்சதேசத்தில் ஞானாதிக்கையாக வெழுந்தருளியிருந்த சா
ண்டிலியாரென்னும் அம்மையார் திருமாளிகைக்கெழுந்தருளிய பெ
ரிய திருவடிகளினர் இவ்வம்மையார் இம்மிலேச்ச பூமியில் இருத்
தல் தகாதென வெண்ணி அபசாரப்பட்டுத் தன் சிறகிழந்து பின்பு
அருளப் பெற்றமை அறியத்தக்கது.

8. பந்து நிருபணமாவது:— மெய்யடியார்களைத் தங்கள் பிதா
புத்ரர் பத்தினி மாதா பிராதா மாமன் மருகன் முதலான சுற்றத்
தவர்களென்று பிராகிருத முறைபாராட்டி அவமதித்தல். இதனை,
சிசுபாலன் கண்ணபிரானைத்தனது மாமன் மகனென வெண்ணி அவ
மதித்துப்பிராணனிழந்தமை முதலிய விருத்தாந்தங்களால் கவனிக்
கத்தக்கது.

9. பிரகாச நிருபணம்:—பிரகாசமான குலத்திற் பிறந்தவர்
கள் தாம் வந்தனை வழிபாடுகளுக்குரியவர்களென்றும் அப்பிரகாச
மான குலத்திற் பிறந்தவர்கள் ஆகார்களென்றும் பேத புத்தி பண்
னுதல்.

10. வர்த்தன நிருபணம்:—பகவத் பாகவத சீலர்கள் தமது திருமேனி போஷணுர்த்தமாகவாதல் ததியாராதனூர்த்தமாகவாதல், வியவசாய உத்யோக வியாபார வர்த்தகாதிகளைச்செய்து வருவாராயின் அதைக்கண்டு அவர்களிடத்தபசாரப்படத்துணிவது. இதனை ஸ்ரீஉடையவர்காலத்தில் உடையவர் திருவடி சம்பந்திகளான அடியவர்கள் “ஊனமாயினகள் செய்யு மூனசாரர்களேனும், போனகஞ் செய்த சேடந்தருவரேற் புனிதமன்றே” என்றபடி பவிஜவாரென்கிற கௌரவ ஜாதியார்களுடன் கூடிக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்து வருகையில் கோயிலுக்கெழுந்தருளிய திருநாராயணபுரத்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவர்களைக்கண்டு கேவலம் வியாபாரிகளென அவமதித்து அபசாரப்பட்டதை, ஸ்ரீ உடையவர் நியமனப்படி அவர்கள் ஸ்ரீபாத தீர்த்த தளிகைப்பிரசாதங்கள் கைக்கொண்டு மன்னிக்கப்பெற்ற சரித்தர்தால் கவனிக்கத்தக்கது.

11. பிரகாரநிருபணம்:—உலகில் “காம்பரூத்தலை சிறைத்துன்கடைத்தலையுகந்து வாழும், சோம்பரை யுகத்திபோலுஞ் சூழ்புனலரங்கத்தானே” என்றபடியை உணராமல் உள்ளபடியேயாகவேனுமடம்ப நிமித்தமாகவேனும் சில அடியார்கள் ஈசுவரனுக்குத் திருந்தவனம் திருக்குளம் கோபுர மண்டப கைங்கர்யங்கள் முதலிய திருப்பணிகள் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள்தாம் மெய்யடியார்களென்றும் அவைகளின்றிச் சும்மா கிடக்கின்றவர்களை வேஷதாரிகளென்று அவமதித்து வந்தனை வழிபாடுகளைச்செய்யாதிருத்தல். இவர்கள், எம்பெருமானுடைய அர்ச்ச பூதங்களாய்க் கண்டகி நதியில் உண்டாகிற சாளக்கிராமங்களிடத்து உயர்வு தாழ்வு முதலிய புத்தி பண்ணினவர்களாவார்கள்.

12. தோஷ நிருபணம்:—ஸ்ரீபாகவதர்களிடத்து “மானிலத்தயிர்களெல்லாம், வெருவறக்கொன்று சுட்டிட்டட்டியவினையரேனும், அருவினைப்பயனதுய்யார் அரங்கமாநருளானே” என்றபடி கொலைகளவு, கள், காமம் முதலிய தோஷங்களுண்டென்று நிருபணஞ் செய்து அவர்களை அவமதித்து நிந்தனைகூறித்திரிவது. இது செய்யும் அறிவுகேடரைக் கோரமான நாகிற்காளாக்கி ஒரு காலத்தினும்

எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகாமல் ஆத்ம நஷ்டத்தை உண்டாக்கிவிடும்.

அன்றியும்:—

“குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந் தெத்தனை
நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும்
வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணர்க் காளென்றுள்
கலந்தாரடியார் தம்மடியா ரெம்மடிகளே,, என்று நம்மாழ்வாரும்.

“திக்குற்ற கீர்த்திராமாநு சீனயென் செய்வீனயாம்
மெய்க்குற்ற நீக்கிவிளங்கிய மேகத்தை மேவுநல்லோர்
எக்குற்ற வாளரெது பிறப்பேதியல் வாகநின்றார்
அக்குற்றமப் பிறப்பவ்வியல்வே நம்மையாட்கொள்ளுமே.”

எனத்திருவரங்கத்தமுதனாரும்,

“பழுதிலா வொழுகலாற்றுப் பலசதுப் பேதிமார்கள்
இழிகுலத் தவர்களேலு மெம்மடியார்களாகில்
தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மின் என்றுநின்னோடுமொக்க
வழிபட வருளினாய்போன் மதிட்டிருவரங்கத் தானே”.

“அமரவோரங்கமாரும் வேதமோர் நான்கு மோதித்
தமர்களிற்றலைவராய சாதியந்தணர்களேனும்
நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்ப தோரளவிலாங்கே
அவர்கள் தாம்புலையர்போலும் அரங்கமா நகருளானே.”

என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரும்,

“சங்கரிதி பதுமரிதி இரண்டிந்தந்து தரணியொடு வானுளத்
தருவரேனும்

மங்குவாரவர் செல்வ மதிப்போமல்லேம் மாதேவர்க்

கேகாந்தரல்லராகில்

அங்கமெலாம் குறைந்தழகு தொழு நோயராய்

ஆவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையரேனும்

கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில்

அவர்கண்டிர் யாம் வணங்குங் கடவுளாரே”

என்று அப்பரும்—இக்கருத்தோடொப்ப.

பாதியாயமுதியகால் கையரேனும் பழி தொழிலுமிழி
 குலமும் படைத்தாரேனும்
 ஆதியாயாவணையாய் என்பராகில் அவரன்றே
 யாம் வணங்கும் அடிகளாவார்
 சாதியால் ஒழுக்கத்தான் மிக்கோரேனும் சதர்மறையால்
 வேள்வியாற்றக் கோரேனும்
 போதினான் முகன்பணியப் பள்ளிகொள்வான்
 பொன்னாங்கம் போற்றுதார் புலையர்தாமே.

எனப் பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார் முதலியோரும் திருவாய்மலர்ந்
 தருளியிருக்கின்றமையால் இங்ஙனங் கூறிய எவ்வித நிருபணங்க
 ளையும் அடியார்களிடத்துச்செய்யாமல் “மெய்யடியார்கள் தம்மீட்ட
 ங்கண்டிடக் கூடுமேலதுகாணுங்கண்பெற்றபயனே” என்றும், “எம்
 பெருமானாருள் தொழுவார் எப்பொழுதும் என் மனத்தே இரு
 க்கின்றாரே” என்றும் சொல்லுகிறபடி போரப்பிரீதியுடன் “விய
 ன்முவுலகு பெறினும்போய்த் தானே தானேயானாலும், புயல் மே
 கம்போற் றிருமேனி யம்மான் புனைபூங் கழலடிக்கீழ்ச், சயமேயடி
 மை தலை கின்றார் திருத்தாள் வணங்கி இம்மையே, பயனே இன்பம்
 யான் பெற்றதுறுமோ” என்றும் “அவனடியார் சிறுமனிசரா யென்
 னையாண்டார்” என்றும், ஸ்ரீசடகோபர் அருளியபடி அடியார்களிடத்
 துள்ள மனிதபாவணையை கிவர்த்தித்து “தேவுமற்றறியாராய் அவர்
 களைக் கண்டவுடன், (1) பசுவைக்கண்ட கன்றைப்போலக்கரைந்
 தோடி முகத்தினும் அகத்தினும் விழியினும் மொழியினும் நைச்சி
 யம் பெருகும்படி எதிர்கொள்ளுதலும், (2) அவர்களடித்தாமரைக
 ளில் அடியற்றமரம்போல வீழ்ந்து தண்டன்சமர்ப்பித்தலும், (3) தங்
 கள் குடிசைக்கெழுந்தருளவேண்டுமென்றும், எழுந்து வந்து தங்
 கள் திருவடித் தாமரைகளாலலங்கரிக்க வேண்டுமென்றும், பிரார்த்
 தித்துவரச்செய்து உன்னதமும் பரிசுத்தமுமான ஆசனத்திருத்தி
 அவர்கள் நியமனத்தால் பயபக்தியுடன் சமீபத்தில் தானுமிருத்த
 லும், (4) அவரனுமதி பெற்று அவர்கள் திருவடிகளில் பரிசுத்த
 தீர்த்தங்கொண்டு விளக்கி “கங்கை நீர்க்குடைந்தாடும் வேட்கையெ
 ன்னாவதே” என்றபடி ஸ்ரீபாததீர்த்த பிரசாதத்தை சுவீகரித்தலும்,
 (5) அவர்கள் திருநாமங்களைப் பத்தியுடன் ஓதலும், (6) அவர்களுக்

கு வாசப் பூம்புகை ஊட்டலும், (7) விமலமான விளக்கம் ஏந்தலும், (8) அவர்கள் புகழைப்பாடலும், (9) பரிசுத்தமான சித்ரான்ன சகிதமான அலங்காரப்ரசாதத்தையும் அடைக்காயமுதையும் இயன்றவாறு அமுதுசெய்வித்தலும்; ஆகிய ததீயசேஷத்வநவகுணங்களில் இயன்றவாறு ஒன்றங் குறைவின்றி “அருள்கொண்டாடும் அடியவரின் புற” ச்செய்து ஆதரித்துப் பத்திபுரிதல்வேண்டும். இப்பத்தியொன்றினானே இன்பநிலை கூடுமென்பது ஆன்றோர் கருத்தாம். இதனையே “அன்பர்பணிசெய்ய வெணையாளாக்கி விட்டு விட்டால், இன்பநிலைதானே வந்தெய்தும் பராபரமே” என்றார் தாயுமானவரும். இங்ஙனம் அடியார் பத்திபுரிதலே இறைவன் பத்தியினும் விசேடமென்பதனை * திருமங்கை யாழ்வார் ஒருகால் திருநறையூர் முதலிய திவ்விய தேசங்களைச் சேவித்துக்கொண்டும் “திருச்சேறைக்கெழுந்தருளி சாரநாதனைத்தரிசித்துக் “கண்ணோரவெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போற் கூந்தலாளை மண்சேரமுழையுண்ட மாமதலாய் வானவர்தங்கோலே” என்று பாட அவ்வளவிலே மாமதலைப்பிரான் தன்னுடைய திருவடிகளைக்கொண்டு இவர் திருமுடியிலே வைக்கவர இவரவற்றைப் புரங்கைபாலேதட்டி, “கின்போது நின்ற பொன்னங்கழலோ வென்றலை மேலிருக்கக் கருதினே”னென்ன மாமதலைப்பிரான், மற்றெதுகாணென்ன; “உன்றாள் தொழுவார்காண்மினென்றலை மேலார்” என்றார்; அவனிதைக்கேட்டு உமக்கு நாம் அந்தர்யாமியாய் இருக்கிறோமே என்ன; “உன்றாள் தொழுவார் எப்பொழுதும் என்மனத்தே இருக்கின்றாரே” என்றார்; நாமுமக்கர்ச்சாவதாரமாய்ச் சுலபனாயிருக்கிறோமே; என்ன “கடன் மல்லாததல சயனத்துறை வாரைக்கொண்டாடு நெஞ்சுடையாரவரெங்கள் குலதெய்வமே” என்றார், ஆகிலவர்களெங்கே புளர்காணென்ன; “போதொடு புனல்தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரிற் பொலிகின்றாரே” என்றார், ஆகில் “கண்களாரளவு” மென்கிறபடியே கண்ணுக்கிரையிடுகைக்கும், அனுசந்தானமாக நெஞ்சுக்கிரையிடுகைக்கும் நாமுமக்கு வேண்டுமே காணென்ன; “வண்ணேறை பெம்பெருமானடி

* ஆரூராம் பன்னிராயர்ப்படிக்குள்ள குருபரம் பராப்பிரபாவத்திலிருந்து எழுதியது.

யார் தம்மைக்-கண்டேனுக்கிதுகாணீ ரென்னெஞ்சங் கண்ணினையுங் களிக்குமாறே” என்றார். ஆகிலும் ஆழ்வீர்! உபாய உபேயங்களுக்காவது நாம் வேண்டாமோவென்ன; உபாயத்துக்கு முற்பாடராகையாலும், உபேயத்துக்கு எல்லை நிலமாகையாலும், இங்குள்ள நானைக்கு உசாத்துணை யாகையாலும் “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருக்காலும் பிரிகிலேனே” என்றார். இதென்கொண்டு சொல்லுகிறீரென்ன; ஒருவனைக் கவிபாடுமெவன் ஊரும் பேருங்குடியும் உகந்தாரும்வரக் கவிபாடுமாபோலே சொன்னேனித்தனை யென்றும்; “அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தாய்” என்கிறபடியே ததீயவிஷயத்தையே உத்தேசித்துச் சொன்னேனென்றும் சாதித்தார். அதன்மேலும், மாமதலைப்பிரான் ஆழ்வீர்! நம்மை இப்படிப்பிரித்துச் சொல்லலாமோ வென்ன; பர்த்தாவினுடைய தேகத்தை விரும்பும் பதிவ்ருதைக்கு அதிற் குற்றந்தோற்றினாலன்றோ தேவீருடைய திவ்விய மங்கள விக்ரஹத்தை விரும்புமடியேனுக்கு மதில் குற்றமுண்டாமென்றார். இப்படி இவர் ததீயவிஷயத்தில் தமக்குண்டான ஊற்றத்தைச் சொல்லிக்களித்து”க் காட்டினமை கண்டு தெளிக.

அன்றியும், உலகில் ஒருவரிடத்து அன்புவைத்தால் அவரைச் சார்ந்த பந்து மித்திரர்களிடத்தும் அன்புவைத்தல் வழக்காதல் போல; ஈசுவரனிடத்து மெய்யன்புடையவராயிருந்தால், அவனருளைப்பெற்ற ஆசிரியனிடத்தும், அடியாரிடத்தும், அன்புடையராகவே இருப்பார். அங்ஙனம் குருவினிடத்தும் அடியாரிடத்தும், அன்பில்லாமல், ஈசுவரனிடத்து அன்புடையே மெனக் கூறினும் கருதினும், அத்தகையோர் அன்புடையவருமல்லர், அன்புடையவராக எண்ணப்படுபவருமல்லர்; அம்மட்டோ! அவர், தமக்கும் அன்பில்லாதவரே யாவர். என்னை? மேற்கூறியவாறு, அன்பின்மையினால் உண்மைப் பொருளினையுணர்ந்து, உறைத்துவில்லாது, பிறந்திறந்துமலும் பெருந்துன்பத்தைத் தமக்குத்தாமே வருவித்துக்கொள்ளுதலாலென்க. இதனை “ஈசனுக்கண்பில்லார் அடியவர்க்கன் பில்லார் எவ்வுயிர்க்கு மன்பில்லார் தமக்கு மன்பில்லார்-பேசுவதென்னறிவில் லாப் பிணங்களைநாமிணங்கிற் பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் பிணங்

கடுவர் விடு நீ-ஆசையொடு மரனடியாரடியாரை யடைந்திட்டவர்கரு
மம் உன்கருமமாகச்செய்து, கூசிமொழிந்தருண்ணானக் குறியினின்
று கும்பிட்டுத்தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித்திரியே” என்னும், சித்தியார்
பாசுரத்தானினிதுதெளிக. திருக்குறளில் “அன்பிலா ரெல்லாந்
தமக்குரியர்” என்று கூறியிருக்கவும், ஈண்டு, அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்
கன்பிலார் எனக்கூறியது முரணாகாதோவெனின் ஆகாது. என்னை?
குறளில் தம் என்னும் சொல்லுக்குத்தேகமும், சித்தியாரில் தம்
என்னும் சொல்லுக்கு ஜீவான்மாவுமாகப் பொருள் கொள்ளுதலா
னென்க.

இவ்வாறு பத்தியினைத் தீவிரபசியுடையானொருவன் உணவு நா
ட்டமேயன்றிப் பிறிதொன்றையும் நாடாமை போலவும், சிகையில்
நெருப்புப்பற்றப் பெற்றொருவன், தண்ணீர் நாட்டமே யன்றி
பிறிதொன்றையும் நாடாமைபோலவும், பேரின்பம் ஒன்றையே பெ
றவெண்ணிய ஒருவன், பிரபஞ்சப்பற்றுகளாகிய “தந்தை தாய்மக்க
ளே சுற்றமென்றுற்றவர் பற்றிநின்ற பந்தமார் வாழ்க்கையை நொ
ந்து” அவற்றிற்பற்றுவையாது, தான் நாடிய அந்தமில் பேரின்பம்
ஒன்றையே கருதி அது கூடுதற்கான முறைமையில் அவாமிக்கூர்ந்
திருத்தலுக்குக் காதல் என்றும் பெயராம். இதனையே “காதலாகிக்
கசிந்து கண்ணீர்மல்கி” என்றார் என் அப்பரும்.

இங்ஙனம் பத்திபுரிந்து வணங்குவதே கல்வியின் பயனாமென்
னுங் கருத்துடன் “கற்றதனாலாயபயனென்கொல்வாலறிவ னற்றா
டொழாஅரெனின்” என நாயனார் திருக்குறளில் திருவாய்மலர்ந்து
ள்ளாராதலின், பத்திக்குச் சாதனமாகிய கல்வியும் வேண்டப்படும்.
அக்கல்வி பல பாஷைகளாய்ப் பலநாடுகளிற் பரவியிருப்பினும் அந்நா
டுகளுள்ளே, பத்திபுரிந்து இறைவனருளைப்பெறுவதற்குக் “கன்றெ
றிந்த தோளான் கனைகழலேகாண்பதற்கு, நன்றறிந்த நாவலஞ் சூழ்
நாடு” என்று பொய்கையாழ்வார் தொடக்கமானார் அருளியபடி,
இந்நாவலஞ் சூழ்நாடே சிறப்புடைத்தாய் விளங்கும். இச்சிறப்புத்
தானும், ஆழ்வாராசாரியர்களும் நாயன்மார்முதலிய பக்தகோடிக
ளும் அவதரித்துப் பத்திபுரிந்து பாடப்பெற்றுச் சிறப்புடைத்தாய்
எண்ணிறந்த மூர்த்திதலம் தீர்த்தங்களுடைய தென்னாட்டுக்கு மிகவு
முரியது. இத்தென்னாட்டிற்குரியதாய்ப் பண்டேரின்று நிலவிய

குன்றப் பாஷை இதுவென்பது தோன்ற “என்று முள தென்றமிழ்” எனக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் வற்புறுத்திக் கூறியபாஷை தமிழே. இத்திருந்தமிழ்தனைய அருந்தமிழின் உயர்வு கருதியன்றே, பரமகாருணிகர்களான நம் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் எம்பெருமானைத் தமிழ்ப்பாக்களாற் பாடித்துதித்துப் பேறு பெற்றதமன்றி நம்மனோர்களு முய்யும்படி அப்பாசுரமுகங்களானே ஞானோபதேசம் செய்ததூ உமென்க.

இத்தகைய புத்தமுதனைய இத்தமிழின் அருமை பெருமைகளைப்பற்றிக் கல்விக்கேள்வி வல்லபல்லோரும் விதந்துகிறியும் எழுதியுமுள்ளராயினும், பின்னும் “இதனைச்சொல்வேனெனுமாசை யென் சொல்வழி கேளா” மற்றாண்டுகிறது. ஆகவே யான்கண்டகேட்டவாறுகளில் இரண்டொன்று கூறி இத்துடன் இவ்வியாசத்தை முடிக்கின்றேன்.

மேற்கூறியவாறு நம் நாட்டுப்பத்திக்குச் சாதனமாக “வேதந் தமிழ்செய்தமாறன்” என்றபடி வேதசொருபமே திருவவதரித்துள்ள பிரபந்தங்களாகிய திருவாய்மொழி, திருவாசகம் தேவாரம் முதலிய பத்திதூல்களை, உள்ளன்போடும் ஒதுதலினால் மனங்கசிந்து ருகுதலைக் கண்கூடாகக் காணுதல் உண்மை. இதனை “விளங்கிழை பகர்ந்த மெய்புடை முக்கட், காரணனுரை பெனும் ஆரணமொழியோ, ஆதி சீர்பரவும் வாதவூண்ணல், மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத்தேதனோ, யாதோ சிறந்த தென்குவீராயின், வோதமோதின் விழிநீர் பெருக்கி, நெஞ்சநெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம், திருவாசகமென்றொருகாலோதில், கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள், தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்து நீர்பாய, மெய்ம்மயிர் பொடிப்பவிதிர் விதர்ப்பெய்தி, அன்பராகுனான்றி, மன்பதை யுலகின் மற்றைய ரிலரே” என்று தமிழின் இனிமைபயத்தலைக்கூறுங் கூற்றானும், “தொண்டர் நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததும், முதலை உண்ட பாலனை யழைத்ததும், எலும்புபெண் ணுருவாக் கண்டதும், மறைக்கதவினைத் திறந்ததும், கன்னித்தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றிர்” எனக் “கண்ணுதற் பெருங்கடவுளுங்கழகமோடமர்ந்து, பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழின்” வைபவங்களைக் கூறியவாற்றானும்,

முன்னொருகால் திருமழிசையாழ்வார் திருவெஃகா வென்னும் திவ்யதலத்தெழுந்தருளிய எம்பெருமான் முன்னின்று, “கணி கண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி, மணிவண்ண ரீகிடக்க வேண்டார்—துணிவுடனே, செந்நாப் புலவனும் யான் செல்கின்றேன் நீயுமுன்றன், பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்” என விண்ணப்பம் செய்து கொண்ட அப்பொழுதே அத்தலத்தை விட்டெழுந்து “பைந்தமிழ்ப் பின் சென்ற பச்சைப்பசங்கொண்டலே” என்றபடி தம்பின்னேவரவும், பின்னரும் “பாய்ப்படுத்துக்கொள்” என்றவுடன் பெருமாள் அத்தலத்திற் படுத்துக்கொண்டு சேவைதந்து “சொன்னவண்ணஞ் செய்தபெருமாள்” எனத் திருநாமங்கொள்ளச் செய்ததும்; மற்றொரு முறை, திருக்குடந்தையில் சயனத்திருக்கோலமாய் எழுந்தருளியிருந்த ஆராவமுதனை “காவிரிக்கரைக் குடந்தையிற் கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு” என விண்ணப்பஞ் செய்கையில், உத்தானசாயியாய்ச் சேவைதந்து தம்திருப்பவள வாய்திறந்து பேசச் செய்ததும், “ஞானத்தமிழ், பாலேய்தமிழான பண்ணார்பாடல், வேதமுரைத்து இமையோர்வணங்கும் செந்தமிழ்பாடுவார் தாம்வணங்குந் தேவர்” என ஆழ்வார்களால், பலபடப்புகழப்பெற்றதும், சிவபிரானால் அகத்தியருக்குத் “தமிழைப்பரிசுத்தமான வேதத்தினும் சிறந்ததாக விரும்புவோம்” என்று வரங்கொடுக்கப்பெற்றதும், அங்ஙனமே ஸ்ரீமந்நாராயணனும் ஆழ்வாராசாரியர்களை அவதரிப்பித்து அவர்கள் முகமாக வேதசாம்யம் தந்தருளப்பெற்றதும், முதலிய அற்புதவை பவங்கனையுடையது இத்தமிழே. இன்னும் இதன் அருமை பெருமைக்கு இன்று இங்கு தமிழ்ச்சங்கம் கூடும் திருநாளைக் கேட்டமாதிரையானே, இருபெருஞ் செல்வமுடைய கனதனவான்களும், ஏனைய நண்பர்களும், தங்கள் தங்கள் தூரதேய யாத்திரையானுண்டாகும் தேகசிரமம் பொருட் சிரமங்களையும் பொருட்செய்யாது, ஆயிரக்கணக்காய் விஜயஞ்செய்து கூடியிருக்கும், இச்சங்க நீட்சியே போதிய சாட்சி பகரக்கூடிய காட்சியாயிருக்கின்றது.

இத்தகைய மகிமைவாய்ந்த இத்தமிழை, ஆகரிப்பா ரின்றித் தளர்ந்த இக்காலத்துக் கேட்டார்ப்பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும் வேட்பமொழியும் சொல்வண்மையாளரும், இலனென்னுமெவ்

வழுரையாமல் ஈத்துவக்குமின்பமறிந்துதவங் கொடைவண்மைக் குலநல முடையாரும், பாலவந்தம் ஜமீந்தாருமாகிய நமது ஸ்ரீமான்-பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரவர்கள் மதுரையம்பதியில், நான்காவது சங்கமெனச்சொல்லும்படி, ஒருசங்கம் நிறுவி அதனை இரு நான்கு வருடமாக வளர்த்துவருவது பலருமறிவர்.

பாண்டிநாட்டு மன்னர் கன்னிகையைச் சோழநாட்டு மன்னர் வாழ்க்கைப் படப்பெறுதல் பண்டைக்கால வழக்காதல் போல, இவ்வொன்பதாம் வருடப் பருவகாலத்தில் பாண்டிமன்னராகிய பாண்டித்துரை மன்னரால் வளர்க்கப்பெற்றுவரும் இத்தமிழ்ச்சங்கமென்னுங் கன்னித்தமிழ்மாதை சோழநாட்டு மன்னரும், தஞ்சைத்தமிழ்ச்சங்க அக்ராசனாதிபதியும், பாப்பாநாட்டுஜமீந்தாருமாகிய ஸ்ரீமான்-சாமிநாத விஜயதேவர் அவர்கள் மூலமாய் நம்நாட்டுக் கனதனவான்கள் கண்டுகளிக்கப் பெற்றிருக்கும் இச்சமையத்தைக் கைவிடாமல், இவ்வுமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழிமாதை ஆதரித்து வளர்த்து அம்மாதிடத்தும் அம்மாதைத் தந்த நமது ஸ்ரீமான்-பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரவர்களிடத்தும், பத்திபுரிதலும் அவசியம்.

அன்றியும், இங்ஙனம் கூறியவாறு இத்தமிழ்ச்சங்க வளர்ச்சிக்குக்காரணபூதராய் அக்கிராசனம் வகித்து நடத்தி நமது வேண்டுகோளையும் பூர்த்திசெய்து இங்கு விஜயம் செய்திருக்கும் நமது ஸ்ரீமான்-பாண்டித்துரைச்சாமித் தேவரவர்களுக்கும், இன்று தஞ்சையிற்கூடிய சங்கத்திற்கு வேண்டிய பொருளுதவி அக்கிராசனாதிபதித்வம் வகித்து நடத்தி வீற்றிருக்கும் நமது ஸ்ரீமான்-சாமிநாத விஜயதேவர் அவர்களுக்கும், இச்சங்கத் தங்கத்தினர்களையும் ஏனைய தமிழ்பிமானமுள்ள வித்வண்பர்களையும் நல்வரவேற்றுபசரிக்க உப அக்கிராசனாதிபதியாயிருந்து வேண்டும் பொருளுதவி ஒன்று லொன்றுங்குறைவின்றி நிறைவேற்றிய ஸ்ரீமான்-வா. கோபாலசாமிரகுநாத ராஜாளியாரவர்கட்கும், இவ்வருடமகோற்சவம் யாதொரு முட்டுப்பாடுமின்றி இஷ்டம்போல நிறைவேறுவதற் கின்றியமையாப் பொருள் உதவி உபகரித்தவர்களாகிய பூண்டி ஸ்ரீமான்- V. அப்பாசாமி வாண்டையாரவர்கள், உட்கடை ராவ்பகதூர் ஸ்ரீமான்-அண்ணாசாமித்

தேவரவர்கள், தஞ்சை வக்கீல் ராவ்பகதூர் பூரீபாந்-சீனிவாசபிள்ளை யவர்கள், ராவ் சாஹேப் ஸ்ரீமார்-ஆப்ரஹாம் பண்டிதரவர்கள், முத லிய தமிழ்பிமான கனதனவான்களுக்கும், இதுகாறும், இவ்வருட மகோற்சவம் சங்கத்தின் பிறப்பிடமாகிய மதுரைமாநகரிலேயே நட ந்துவந்ததை, இவ்வருடம் இத்தஞ்சைமாநகரில் நடத்துவதற்குத் தா மே முதற்காரணமாய்ப் பேரவாவுடனிருந்து இக்காரியம் தாமொரு வரால் மாத்திரம் நடத்துவதரிமையாயினும் இஃது அருமையுடை த்தென்றசாவாமலும் இன்பம் விழையான் வினைவிழைவானாகியும் தாமெடுத்த முயற்சி கைகூடும் வரையில் “மெய் வருத்தம் பாரார்பசி நோக்கார் கண்டுஞ்சார்” ஆய்விடாது கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து மேற்கூறிய தமிழ்பிமானிகளுடனிருந்து கூட்டி நடத்தி எம்போலி யரும் எளிதிற்கண்டுளித்தின்புறச் செய்த நமது ஸ்ரீமார்- மு. சா ம்பசிவ நாயரவர்களுக்கும் நமது மனதார்த்த நன்றிசெலுத்தி, அன்னோர்கள் அரோக திடகாத்திர சுகதேக தீர்க்காயுளுடையராய் சத்புத்ர சந்தான சம்பத்துடன் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழ்ந்தி ருக்க, எம்பெருமான் நிருவருளைப் பன்முறையுஞ் சிந்தித்து வந்தி த்து அவ் எல்லாம்வல்ல ஈசுவரனிடத்தும் ஆசிரியனிடத்தும் அடி யாரிடத்தும் என்றும் மாறப்பத்திபுரிந்து அந்தமில்பேரின்பம் அடைந் துய்ந்திடுவோமாக.

T. V. கோபாலசாமி நாயடு.

உ

அடக்கமுடைமை.

“அடக்க மமரநு ஞுய்க்கு மடங்காமை
ஆரிரு ஞுய்த்து விடும்.”

புத்திமான் பெரிய அரசன்; அவனுக்குத் தன்னுள்ளேயே ஒரு ராஜ்யமுண்டு;—அறிவை ஆள்பவனுசிச் சிங்காதனத்தின்மேல் வீற்றி ருந்து செங்கோலைச்செலுத்தும். அவனுடைய அந்தக்கரணங்களு ல்லாம் வணக்கமுள்ள ஏவலாளர்களைப்போல அவனைப் பணியும். அந்த ராஜ்யம் சிறிது ஒடுக்கமுள்ளதாகக் காணப்பட்டாலும்

அதன் அரசன் மிகுந்த செல்வாக்கும் ராஜரீகமுமுள்ளவனாகிச் சக்கரவர்த்தியிலும் மேலாவான். அந்தக்கரணத்துக்கும் அறிவுக்கும் ஒற்றுமையின்றி என்றைக்கும் நம்முள் ஊர்க்கலகம்போலச் சண்டை நடந்துகொண்டேயிருக்கும்; இவ்விரண்டினுள் எது மேற்கொள்ளுமோ அதற்குத் தக்கபடிதான் நாம் நல்லோராவதும் தீயோராவதும். நாம் இந்திரிய நிக்கிரகஞ்செய்து, அதை அறிவோடு இணங்கச்செய்ய வல்லோமாயின், அதைப்போலப் பேரானந்தம் வேறென்று மில்லை. பகைவரது கூரிய அம்பினும், அடங்காப்புலன்களே கொடியனவாம்; அவற்றிற்கு நாம் ஆட்பட்டிருத்தலானது பகைவரிட்பெருவிலங்கினுங் கொடியது: “தன்னைக்-குடிகெடுக்கும். நெஞ்சிற்குக் குற்றேவல் செய்யின் பிடிபடுக்கப் பட்ட களிற்” இயற்கையிற் சினமுள்ள ஒருவன் எப்பொழுதும் சான்றோரினத்திருத்தல் வேண்டும்; இவ்வாறு செய்வதினால் அவன் எளிதில் நற்குணமுள்ளவனாகலாம்; ஸகலாஸமானது மிகவும் முக்கியமானது; அதனால் ஒழுக்கமும் குணமுமாத்திரமல்ல; நமது விருப்பமும் நம்மையறியாமலே சீர்ப்படும். தன்னையடக்கி யாள்பவன் இவ்வுலகத்தையும் ஆள்கிறான்; நாம் மற்றவர்களை யடக்கி ஆள்வதிலும் நம்மையே அதிகமாக அடக்கி ஆளவேண்டும்.

“நினை யறப்பெறு கிற்கிலே னன்னெஞ்சே
பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன்?—நினை
அறப்பெறு கிற்பெனேற் பெற்றேன்மற் றீண்டு
துறக்கந் திறப்பதோர் தான்.”

பிறரிழைத்த சிறுபிழைகளை எண்ணாமல் மறப்பதே நன்று; அவற்றை மறப்பதினால் உயர்ந்தோராரோம்; மறவாமல் தீங்கு செய்தவர்க்குத் தீங்கிழைப்போமாயின் அவரினும் இழிந்தோராக வேண்டும்.

“ஆகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.”

சினமானது மனதிற்குள்ளே உண்டாகிற ஓர்வகையான ஜ்வரமாம்; ஜ்வரநீங்கியபின்பு தூர்ப்பலமுண்டாவதுபோலவே, சினங்கொண்டவர்களுக்கும் அது நீங்கியபின்பு தேகத்தில் பலக்குறைவு

ண்டாகும். இந்திரியங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே யடக்கி யாவ்வது சிலருக்கு அதிக வருத்தமாதலால், அவர்கள் அவற்றை ஒருவாறு பொருந்தும்படி செய்யமுயல்வது நன்று.

“உணர்ச்சியச் சாக வுசாவண்டி லாகப்
புணர்ச்சிப் புலனைந்தும் பூட்டி—உணர்ந்தனை
யூர்கின்ற பாக னுணர்வுடைய னாகுமேல்
போகின்ற தாகும் பிறப்பு.”

மிகைபடக்கூறும்படி வழக்கப்படலாகாது; நமது நாவினின் றும் வார்த்தைகள் வெளிப்படுமுன்னமே அவற்றை ஆராய்ந்துபார்த்தறிந்து சொல்லவேண்டும். முன்னதாகவே யோசித்துப் பாராவிடில் பின்பு வார்த்தைகள் நமது நாவினின்றும் பதறி வெளிப்படாதிра.

“காவா தொருவன்தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால்—ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.”

நமது சினம் செல்லுமிடமுமுண்டு; செல்லாத இடமுமுண்டு; நம்மினும் மேலானோரைச் சினந்துகொள்ளுதல் புத்தியினம்; கீழானோரிடத்தில் செலுத்துதல் இழிவாகும்.

“செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக்
காக்கின் என்? காவாக்கால் என்?”

அறிவினும் இந்திரியங்களே முற்பிறந்தவை; நாம் பிறக்கும் போதே இந்திரியங்கள் நம்மோடுகூடப் பிறக்கின்றன; நாம் அறிவுடையாதற்குப் பிறந்து சிறிதுகாலம் செல்லுகிறது. இந்திரியங்களை அவற்றின் போக்கின்படி விடாமல், அடக்கிக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்ளுவதிலும் கரணங்களை யெல்லாம் நமது வசமாக்கிக்கொள்ளுதலே சிறந்தது. பிரமாணஞ்செய்து நாவைக் கெடுத்துக்கொள்ளாமலும், பகவானுடைய நாமத்தை வீணில் வழங்காமலும் இருத்தல்வேண்டும். ஹேல் என்னும் சியாயாதிபதி, “ஆசையற்றவனே தனிகன்; தன்னைத்தானடக்கப்பெற்றவனே பெரியோன்; மரணத்தை ஆனந்தத்தோடு எதிர்பார்ப்பவ

னே சந்தோஷமுள்ளவன்; மற்றவைகளைப்பற்றியோவெனில் நான் கவலைப்பேன்; மேற்சொன்ன மூன்றனுள் முற்கூறிய இரண்டைப் பற்றிக்கூட நான் அதனைக் கவலைப்பட்டேன்; மூன்றாவதைப்பற்றி எவ்வளவு கவலைவைத்திருந்தாலுந் தகும்” என்று சொல்லுகிறார். கோபம் வரும்போதே அதை வேரோடு களைந்துவிடவேண்டும்; ஆரம்பத்தில் அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அது வேர்க்கொண்டு விருத்தியாகி, ஆதியில் நகத்தாற்கிள்ளி எறிவதைப் பின்பு கோடிகொண்டு வெட்டுவதுபோலாகும். எவ்விடத்தில் அறிவும் நீதியும் ஆள்கின்றனவோ அங்கே அமைதியும் ஸமாதானமும் பல்கிப்பெருகும்; அடக்கமுள்ளவர்களிடத்தில் ஆனந்தம் குடிக்கொண்டிருக்கும்.

மிதமான செல்வமும் பெருந்தன்மையுமிருந்தால், அவ்விடத்தில் அச்சமாவது பொறுமையாவது கொஞ்சமேனுமிரா. இப்படி வாழ்ந்திருத்தலே இன்புற்று வாழ்ந்திருத்தல் என்று சொல்லப்படும். பொல்லாங்கிழைத்தற்காக அதிகாரத்தை வகிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் சிலரே.

ஒன்றைப்பற்றி வாதிக்கும்போது, அகங்காரத்தோடும், ஆதாரத்தோடும் பேசலாகாது; ஏனெனில், உண்மை, பகைவருடைய எதிர்வாதத்தினும், தன்னை வாதிப்பவர்களின் சினத்தீயினால் அதிகமாய் வருந்தும். ஆதாரப்படாமல் அமர்ந்துபேசினால் மட்டுமே உண்மை அறிவிற்குப் புலப்படும். நாம் அந்தக்கரணங்களைப்பெல்லாம் நமது வசமாக்கிக் கொண்டால் மட்டுமே நமக்கு மனநிலையுண்டேயன்றி, அவற்றிற்கு ஆட்படுவதினாலன்று. செல்வம், பலம் இவற்றால் மனநிலையுண்டாகாது. அடக்கமான மனச்சாஷ்டியும், கபடமற்றதும் உருக்கமுடையதுமான மனமோவென்றால் மனதை நிலைபெறச் செய்யும் மூத்தோர் வார்த்தையைக்கேளாமல், எந்தக் கருமத்திலும் நாம் பிரவர்த்திப்பது கூடாது. இளைமைப்பருவமானது, எக் கருமத்தையும் எளிதில் முடிப்பதற்கேற்றதென்றாலும், யோசனைகேட்பதில் மூத்தோர்சொல் வார்த்தையே அமிர்தமாகும். பாராட்டப்படாத இறுமாப்பு மறைந்துபோம்; அதைப் பாராட்டுகிறவன் உறுதியற்றவனாகவாவது அல்லது குற்றமுள்ளவனாகவாவது ஆகவேண்டும்.

நம்மிடத்தில் இவ்வுலக இன்ப இச்சை குடிகொண்டிருந்தால், அதுகாரணமாகத் தெய்வபக்தி குன்றிப்போம்; ஆதலால் நாம் இவ்வுலக இன்பத்தைத் துறந்து பகவானுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமாகும்படி பார்க்கவேண்டும்: இவ்விற்பம் என்றைக்கும் அழிவற்றது; ஈசுவரகடாக்ஷமிருந்தால் அது ஏழுவகையான விஷ்ணோய்க்கு மருந்தாகும்:—புல்லறிவைப்போக்கி ஞானத்தைத் தரும்; சோம்பலைக்கொன்று பகுத்தறிவை துட்பமாக்கும்; மறதியைப் போக்கி ஞாபகசக்தியை நிலைநிறுத்தும்; அச்சத்தை அகற்றி ஆண்மையைத் தரும்; மடங்கொன்று அறிவகற்றும்; தெய்வநிந்தையைப்போக்கிப் பக்தியைத்தரும்; வீண்பெருமையை ஒழித்து வினயந்தரும்.

பிறர்செய்யும் நிந்தனைக்காகக் கிலேசப்படலாகாது; யாரென்ன நிந்தித்தாலும் மௌனமாய்ப் பொறுத்திருத்தலே நன்று.

“மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம் தந்தகுதியான் வென்று விடல்.”

தெய்வசங்கல்பத்துக்கு மாறாக ஒன்றும் நடவாது. நம்மைப் படைத்த கடவுள் நமக்குச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் அறிந்திருக்கிறார்; ஒவ்வொருவருடைய நிலைமையையும் நன்றாய்ச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால் ஒருவரைப்போலவே எல்லோருடைய நிலைமைகளும் நல்லதாகவேயிருக்கும். நாம் பிறருடைய செய்கைகளைப்பற்றி விசாரியாமலே நாம் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யவேண்டும்; நற்குணங்கள் பலவற்றுள்ளும் நாவடக்கம் மேலானது; நாம் நாவடக்கமுள்ளவர்களாயிருந்தால், நமது குற்றம் வெளிப்படாமல் மற்றவர்களுடைய குற்றங்களை அறிவது எளிதாகும். நாம் பெரியோருடைய அநுஷ்டானத்தை அநுஷ்டிக்கையில், குற்றமுள்ளவற்றை நீக்கிக் குணமானவைகளை மட்டுமே கொள்ளவேண்டும். யாரும் சினத்தைப் பொருளென்று கொள்ளலாகாது.

“சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடுநிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.”

ப்ரோடோ என்னும் வித்துவான், கோபமுள்ளவர்கள் தலைகீழாய் நிற்பவர்களைப்போலே இருக்கிறார்களென்றும், அவர்களுக்குத்

தங்களைப்போலவே எல்லாம் விபரீதமாய்த் தலைகீழாகக் காணப்படுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். தலைகீழும் கால்மேலுமாய் நிற்பவர்களுக்கு தலைகீழாய்த் தோற்றும் வண்ணமே, கோபமுள்ளவர்கட்கும் எல்லாம் மாறாகவே தோற்றும். கோபம் சிலகாலங்களில் மட்டும் நம்மண்டை வருகிறதுண்டு; ஆனால் அடிக்கடி நாமே அதை வலிய வரவழைத்துக்கொள்ளுகிறோம்.

“அறிவதறிந்ததங்கி அஞ்சுவதஞ்சி
உறுவதுலகுவப்பச்செய்து—பெறுவதினால்
இன்புற்று வாழும் இயல்புடையார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.”

நெல்நாற்று (ஒற்றை அலகு) கஜ நடவு, தனிமுதல் எருவிடுதல்.

நெற்சாகுபடியில் சிரத்தையுள்ளவர்கள் சென்ற சூமார் 5, 6 வருஷமாக நாற்றங்காலில் விதையைக் குறைத்துப்பாவி, அப்படிச் சிறு விதைவிடப்பட்ட நாற்றங்காலிலிருந்து கிடைக்கும் நாற்றை ஒவ்வொரு அலகாக (தனி முதலாக) நடுவதினால், விதை லாப மட்டுமன்று, நல்ல கண்டுமுதலையும் அடையலாமென்று செவ்வையாய்க் கண்டுகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றை அலகுநடப் புதிதாய் யத்தனித்தவர்கள் முதல் 1 அல்லது 2 வருஷத்தில் கொஞ்ச விஸ்தீரணத்தில் பரீக்ஷார்த்தமாக நடப்போதிலும், வரவரத்தங்களுடைய முழு விஸ்தீரணத்திலும் ஒற்றை அலகாகவே நடப்பிரயாசப்படுகிறார்கள். அவ்விதமாய்ச்சாகுபடி செய்துவருகிறவர்களை விசாரித்தால் உண்மையாகவே தங்களுடைய முழுநிலத்திலும் ஒற்றை அலகு நடுவதில் சாதாரணமாக (பிடிபிடியாக) நடுவதினால் ஏற்படும் செலவைக்காட்டிலும் அதிகமாவதில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அவ்விதமாக நட்டு அனுபவமில்லாதவர்களோ, ஒற்றை அலகு நடுவதற்கு நாற்றங்காலுக்கும் வயலுக்கும் ஏராளமான உரம் முதலிய செய்நேர்த்திகள் செய்யவேண்டுமென்றும், அதிகக்கூலிகள் பிடிக்குமென்றும், இன்னும் பலவிதமான ஆக்ஷேபணைகள் சொல்வதுண்டு.

ஒற்றை யலகே அப்பியாசமாகக்கையாடிவருபவர்களுக்கு ஷை அபிவிருத்தி மார்க்கத்தினால் உண்டாகும் கண்டுமுதலைக்காட்டிலும் அதிகமான கண்டுமுதலைக் கொடுக்கக்கூடிய கஜநடவு, தனிமுதல் எருவிதேல், என்னும் அபிவிருத்தியைப்பற்றிக்கீழே சொல்லப்பட்ட குறிப்புகள் உபயோகமுள்ளதாயிருக்கும். மேலே சொல்லப்பட்ட நடவு, சென்ற வருஷத்தில், கும்பகோணம் தாலுகா, பாபநாசம் ஸ்டேஷனுக்குத்தெற்கே சுமார் 4 மைல் தூரமுள்ள, திருக்கருகாவூரில் (திருக்களாவூர்) மகா-நா-நா-ஸ்ரீ T. S. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்களாற் பரீக்ஷார்த்தமாக நடப்பட்டது. அது பின்வருமாறு:—

பரீக்ஷார்த்தமாக நடப்பட்ட விஸ்தீர்ணம் 41 செண்டு நிலம். நடப்பட்ட ஸ்தலம் குறுவைவிதைவிடப்பட்டநாற்றங்கால் ஆனதாலும், ஷை பரீக்ஷை செய்ய யோஜனை அவருக்குப்பிற்பாடு தோன்றினபடியாலும், ஷை நடவுக்காகத்தனியாக நாற்று தயாரிக்கப்படவுமில்லை; ஷை வயலுக்கு விசேஷித்த வேலைகளும் செய்யப்படவில்லை; நடப்பட்ட வயல் முன்னால் மண்வெட்டியாற் கொத்தப்பட்டு மூன்றுசால் உழப்பட்டிருந்தது. சாதாரணமாக (நெருக்க) விதை விடப்பட்ட பெருஞ்சம்பா (செம்பாளை) நாற்றிலிருந்துபட்டைஉறைப்புள்ளதாக பொறுக்கி நாற்பதாம் நாள் பறிக்கப்பட்டு, ஐப்பசிமாத மத்தியில் நடவு நடப்பட்டது. நடவு சாலைசாலையாக எப்பக்கமும் 2½ அடி இடைவெளி கொடுத்து ஒரே அலகு நடப்பட்டது. நடுவதற்குமுன் ஒவ்வொருமுதல் நடக்கூடிய இடத்தில் ஒரு சிறங்கை மணலுடன் ஒரு சிறங்கை தொழு (சாணி) எருவும் போட்டுக்கையாற் குழப்பப்பட்டு, ஒரே நாற்று நடப்பட்டது. இப்படி எருவிட 12வண்டித் தொழு எருவும், 24 வண்டிமணலும் செல்லும். * களை எடுக்கும்தருணத்தில் இடைவெளி மண்வெட்டியாற் கொத்தப்பட்டது. அந்த ஈமயத்தில் ஒரு ஏக்கருக்கு ஒருபாரம் வீதம் ஷை 41 செண்டுக்கு உள்ள 8 மணங்குகடலைக்கொட்டைப் பின்னாக்கை 2 வண்டிச்சாம்பலுடன் கலந்து, அதை 2-தடவையாகப் பிரித்து, 10-நாளாக்கொருதரம் அதை முதலின்பேரில் வீதம் செய்து, ஒவ்வொரு முதலைச்சுற்றியும் கையாற் பறித்துக்கொண்டு எருவைக்கப்பட்டது. அறுவடையாகும் வரையில் ஒரு அங்குலம் ஜலம் பாய்ச்சப்பட்டது. முதல் 1-க்கு 60-

கிளைக்குக் குறையாமல் 100-அலகு வரையிலுமிருந்தது. இதற்கு, ஆட்கூலி, எருக்கிரயம் முழுமைக்கும் ஏற்பட்ட செலவு ரூபா 11-0-0 ஆயிற்று. இதே விஸ்தீரணமுள்ளதும் இதே மாதிரி குறுவைவிதை விட்ட நாற்றங்காலில் சாதாரண நடவில் 6-கலம் (144-பட்டணம் படி) நெல்லும், 12-கட்டு வைக்கோலும் காண, இந்தவயலில் 26-கலம் நெல்லும், (ஏக்கர் 1-க்கு 1522-பட்டணம் படி) 36-கட்டு வைக்கோலும்கிடைத்தன.

இந்த வருஷத்திலும் மகா-ந-ந-ஸ்ரீ நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் மேலே சொல்லிய நடவைச்சுமார் 4. 33-ஏக்கர்நிலத்தில் நடத்தியிருக்கிறார்கள். அதில் 3.33 ஏக்கர் பெரும்சம்பா என்ற செம்பாளையிலவகையையும், மீதி ஒருஏக்கர் நிலத்தில் மத்தியமாகாணத்திலிருந்து இந்த ராஜதானிக்குப் புதிதாய்ச்சில வருஷங்களுக்குமுன் கொண்டு வரப்பட்ட பாங்கு நெல்லையும் பரீக்ஷார்த்தமாய் நட்பிருக்கிறார்கள். பெருஞ்சம்பா—நாற்றங்காலில் செண்டு 1-க்கு $\frac{3}{4}$ பட்டணம் படிவீதம் ஆடிமாத முதலில் விதை விடப்பட்டு, ஆவணிமீ 15-தேதியில் நடவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வரிசைகள் சென்ற வருஷத்தைப்போலவே $2\frac{1}{2}$ அடி தூரமுள்ளது. ஆனால் வரிசையில் முதல்கள் ஓரடி தூரத்தில் நடப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் 1-பட்டணம்படி விதையைக் கொண்டு $2-2\frac{1}{2}$ ஏக்கர் நிலம் நடவாகியிருக்கிறது. நடவாகி இப்போது ஒரே மாதமாயிருந்தும், ஒரு முதலுக்கு 50 கிளைக்குக் குறையாமலும், சராசரியில் 60-65 கிளைக்குக் குறையாமலும் இருக்கின்றன. நடுவதற்குமுன் சென்ற வருஷத்தைப் போலவே, எருவைக்கப்பட்டதைத்தவிர, வேறு எரு இன்னும்வைக்கப்படவில்லை. இடைவெளி ஒரு தடவை நடவான 25-ம் நாள் மண்வெட்டியாற் கொத்தப்பட்டு இப்போது முதல்களுக்கு எருவிடத்தயாராயிருக்கிறது. பாங்கு நெல் $4\frac{1}{2}$ -மாத வயதுள்ள இந்த நெல் வகையானது வைகாசிமீ முதல்நாற்றங்கால் விதை விடப்பட்டு ஆனிமீ முதலில் நடவாகிறது. வரிசைக்கு வரிசை 2-அடியும், வரிசையில் 1-அடியும் வைத்து ஒரே முதல் நடப்பட்டிருக்கிறது. நட்ட $1\frac{1}{2}$ மாதத்தில் இடைவெளி கொத்தப்பட்டு ஏக்கர் 1-க்கு 5-மணங்கு கடலைக்கொட்டைப் பிண்ணாக்கும், 2-வண்டிச்சாணி எருவும் முதலின்பேரில் வீதம்செய்துவைக்கப்பட்ட

டது. இப்போது பயிர் கதிராகி இன்னும் ஒருவாரம் அல்லது 10-நாளில் அறுவடையாகும் ஸ்திதியிலிருக்கிறது. ஒரு முதலில் 30களைக்குக் குறையாமலும், சராசரிக்கு 35 முதல் 50 களை வரையிலும் இருக்கிறது.

மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டு வகைகளும் காலத்தில் நடப்பட்டு இப்போது பயிர் இருக்கும் ஸ்திதியைக் கவனிக்கும்போது சென்ற வருஷத்தில் கிடைத்த கண்டுமுதலேக்காட்டிலும் இரட்டிப்புக்கண்டுமுதல் கிடைக்குமென்று தோற்றுகிறது. ஷ சாகுபடியையும் இன்னும் ஒற்றை அலகில் பத்திரடவு என்ற சாலேநடவையும் பார்வையிட இது நல்லசமயமானகயால், இந்த நூதனமுறையை நமது ஜில்லாவிலுள்ள மிராசதார்கள் திருக்கருகாவூருக்குப் போய் நேரிற்பார்த்து தங்களுடைய பண்ணைகளில் கொஞ்ச விஸ்தீரணத்திலாவது அடுத்த வருஷத்தில் நட்டுப்பெருத்த லாபத்தை அடையவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இது எழுதப்பட்டது.

சி. நாராயண ஐயர்,

ஸ்டெஷல் டியூட்டி பாரம் மானேஜர்.

ம து வி ல க் கு .

—❧:❧:—

நிறைந்த ஆயுளைக்குறைத்து லட்சாதிபதிகளைப் பிட்சாதிபதிகளாக்கி அழகுடையாரை அவலட்சணப்படுத்திவைக்கும் மதுபானமானது அதனைச் சிற்றளவாய்ச் சாப்பிடுவாருக்கு எத்துன்பத்தை யுஞ் செய்கிறதில்லையென்று வாதிக்கும் மித மதுபானிகளையிட்டுச் சமயம் வரும்போது சாற்றிக்கொள்வதாய் முன்னர்க்குறினோம்.

இச்சமயத்தை அச்சமயமாங்க்கொண்டு ஆரம்பிப்பதில் மிதமதுபானிகள் உடலை வளர்க்குமெனக்கள்ளையும், இரத்தத்தைத் தெளிவிக்குமென பீரையும், இரத்தபுஷ்டியைத் தருமென ஒயினையும், ஆபாசத்தைத்தீர்க்குமென விஸ்கியையும், அஜீரணத்தை அறுக்கு

மென பிராந்தியையும், நெஞ்செரிவை நிவிர்த்திபண்ணுமெனச் சாராயத்தையும், நீர்க்கடுப்பை நீக்குமென ஜின்னையும் இப்படியாக ஒவ்வொருபயன்கருதி இம்மதுபானங்களை உபயோகிக்கத் தலைப்பட்டோமென்றுரைப்பார்கள்போலும்! ஆனால் இம்மதுபானிகளின் சுபாவிமான செய்கை “கிணறுவெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதைக்கு” இலக்காகிவிடின் என்செய்வாரோ என்பதற்கு இவரே விடை கூறக்கடவர். மேலும் நமது உடலின் செளகரியத்துக்கான பதார்த்தங்களில் இம்மதுபானத்தைப் பார்க்கிலும் சரஸ்விலையிற் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வேறோர் நல்லவஸ்து இவர்களுக்குக்கிடக்க வில்லையோ என்பது ஒருகேள்வி. தேகப்பயனைக்கருதி மதுபானப்பழக்கத்தைக் கையாடிய இவர்கள் அப்படிக்கையாளு முன்னர்த் தமது தேகக் கூறுபாட்டையிட்டுத் தெள்ளிதில் உணர்ந்த தம் குடும்பவைத்தியரிடத்தில் நன்காலோசித்துக் கொண்டார்களோ வென்பது மற்றொரு கேள்வி. இஃதெப்படியாயினும் ஆகுக. மதுபானம் சுகதேகிகளுக்கு அனுவளவும் பொருந்தாதெனல் இம்மதுபானிகளின் வாக்குமூலத்தாலுங்கூட வெளிப்படையாயிருக்கின்றது.

இவ்வெளிப்படையே எவர்க்கும் களிப்புடையதாயிருக்க வேறோர் சளிப்புடைய விஷயமும் இந்நேரத்தில் வந்து சேர்ந்துகொண்டதால் அதையும் அறிவிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. அதாவது— மதுபானப்பழக்கத்திற்கு வைத்தியர் உத்திரவு பெற்றுக்கொள்ளும் மாந்தர் முதலான அநேகர் குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்கிறவர்களுக்கு ஒப்பாயிருக்கிறார்கள். “மிதம்” என்பதற்கு வெறியைக் கொடாதவோர் சிற்றளவு எனப்பொருள் கூறுவது எவர்க்கும் எளிதாயிருக்கலாம். ஆயினும், இம்மித மதுபானிகள் இம்மித அளவினால் மிதமிதமாகத் தங்களுக்குத் தீங்கிழைத்துக்கொள்வது அதைப்பார்க்கிலும் எளிதாயிருக்கிறதென்போம். மீளவும் இற்றைக்கு இன்னார் பரமசாதுக்களாகவும் தன்னடக்க முள்ளவர்களாகவும் அடுத்தாரைத் தொல்லைபண்ணாதவர்களுமாய்ச் செவ்வனே காலங்கழிக்கின்றார் என்பார்களோ? இம்மட்டுத்தானா? இதனுடன் அன்னார் இவரது அறிவென்னும் அங்குசத்தைக்கொண்டு ஐம்பொறிகளாகிய யானையை அடக்கி யாண்டால்தானென்ன, இவர்கள் மிதமாகவேனும்

இடைக்கிடையே சாப்பிட்டுவருவது பாஷாணத்தையொழிய வேறில்லையாதலால் அதனைக்கொண்டு நாளடைவில் தங்களுக்குத்தாங்களே நஷ்டம் வருவித்துக் கொள்ளுகிறார்களென்பதை எவர் மறுக்கக்கூடும?

இதற்குச்சான்றாக, மகாகீர்த்தி பெற்றமருத்துவாசிரியரில் ஒருவரும் லண்டன்மாநகரத்திற் பேர்போன வைத்தியசாலையின் பண்டித சிரேஷ்டருமாகிய ஸர். அந்தூர் க்ளார்க் என்பவர் “நான் எனது வைத்தியசாலையில் மேற்பார்த்துவரும் நோயாளிகளில் தூற்றுக்கெழுபதுபேர் மதுபானப்பழக்கத்தால் பிணிக்ஞுள்ளானவர்கள் என்பதைத் தக்க ஆராய்ச்சியோடும் உண்மையுடனும் விஸ்தரிக்கின்றேன். மீளவும் அவர்களுடைய வியாதிக்கு மூலகாரணமே மதுபானமல்லாமல் வேறில்லையென அனேக ஏதுக்கள் கொண்டொப்பித்து உறுதிப்படுத்துகிறேன். இந்நூற்றுக்கெழுபதுபேரும் பெரிய மதுபானிகளாயிருந்தவொன்று நான் பாராட்டவில்லை. உலகத்தார் சொல்லுகிற பெரிய மதுபானிகளும் இக்கணக்கில் சேர்க்கப்படவில்லை. பின்னை இவர்கள் எப்படிப்பட்டவரென்றால் ஏதோசிறிது சந்தோஷ சுகாதுபவத்திற்காக மதுபானத்தை மிதமிதமாய் அருந்தியவர்தாம்” என்கிறார். இவ்வுத்தம அத்தாட்சியைக்கொண்டும் மிதமதுபானத்தாலும் மோசம் வருவது கண்டோம்.

வினையாட்டுச்சிறுவர்களைப்போல் மதுபானத்தை மிதமிதமென உபயோகித்து அசாதத்தியரோகங்களுக்குட்பட்டு வைத்தியசாலையின் மருந்தனைத்தையும் முடித்துப் பண்டிதராலும் கைவிடப்பட்டு முதுமை வாராமுன்னரே கல்லறையுட்புகுகின்ற இவர்கள் சிலர் சொல்லுகிறபடி ஒரு சிறிது காலம் நளினசந்தோஷ சுகாதுபவம் நுகர்ந்து வருவதாய்த்தான் தெரிகிறது. ஆம், இம்மதுபானிகளது இற்றைய உல்லாச நிலைமையைக்கண்ட அறிவிற்குறைந்தவர் எத்தனைபேர் தமக்கும் இத்தகைய மேலானசுகம் எஞ்ஞான்றுகிட்டிமோவென வாழ்விக்கொண்டிருந்தாரில்லை. இற்றைக்கு உல்லாச நிலைமையிலிருக்கிற இம்மதுபானிகளோடு அறிவிற்குறைந்தவர்எத்தனைபேர் இடைவிடாதநேசம் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென இன்றளவும் பிரயாசப்பட்டாரில்லை. இற்றைக்கு உல்லாச நிலைமையிலிருக்கிற இம்மது

பானிகளுக்கு அறிவிற்குறைந்தவர் எத்தனைபேர் அவ்வந்நேரங்களில் வேண்டிய பொரியல்களும் புரட்டல்களும் துவட்டல்களும் உடன் கொண்டுபோனரில்லை. இற்றைக்குஉல்லாசநிலைமையிலுள்ள இம்மது பானிகளுக்கு அறிவிற்குறைந்தவர் எத்தனைபேர் மேற்கூறிய பலகார பட்சணாதிகளைப் புசித்துச்சீட்டுப்போட்டுப் பரிகாசம்பண்ணி ஆடிப்பாடி அகங்களிக்க அந்தரங்க இடங்கள் அமர்த்திக்கொடுத்தாரில்லை. இற்றைக்கு உல்லாசநிலைமையிலிருக்கிற இம்மதுபானிகளுக்கு அறிவிற்குறைந்தவர் எத்தனைபேர் தூராகிருத வழிகட்கெல்லாம் தூதர்க ளாயிருந்தாரில்லை. இன்னமும் சொல்லவா சகோதரரே! போதும்! போதும்!! அகஸ்மாத்தாய்க் கிளம்பிய மனக்கொதிப்பால் சொன்ன து இது, சொல்லாதது இதுவெனத் தெரியவில்லை.

கவனித்துப்பாருங்கள்; சிறிதுசந்தோஷ சுகாதுபவத்திற்காகக் கொண்ட மதுபானப் பழக்கஞ்செய்யும் கோலாகலத்தைக் கவனித்து ப்பாருங்கள். வைத்தியரிற் சிலர் மதுபானத்தால் வருகின்ற பிணிகளைத் தீர்த்துவருகிறார்கள். ஆனால் மதுபானிகளோ தீர்ந்தபிணிகளைத் தமதுகொடியபழக்கத்தால் திரும்பத்திரும்பச் சேர்த்துவருகிறார்கள். அப்படியாக, மதுபானிகளால் வைத்தியசாலையிலுள்ள மருந்தெல்லாம் தீர்ந்துபோகிறது. மதுபானிகளாற் பண்டிதமெல்லாம் அலுத்துப்போகிறார்கள். மதுபானிகளால் யமதுதர்களுங்கூடக் களைத்துப்போகிறார்கள். இம்மதுபானிகள் இல்லாதேபோனால் இக்கரைத்துறைகளில் இத்தனை வைத்தியசாலை வேண்டாவென்று நினைக்கிறேன். இம்மதுபானிகள் இல்லாதேபோனால் இக்கரைத்துறைகளில் இத்தனை வைத்தியர்கள் அவசியமில்லையென்று நினைக்கிறேன். இம்மதுபானிகள் இல்லாதேபோனால் இக்கரைத்துறைகளில் இத்தனைமரணம் சம்பவியாதிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

நான் இப்படி நினைப்பதற்கும் சொல்லுவதற்கும் உதவியாக 1887(ஸ்) இங்கிலாந்துதேசத்தின் பிரபுக்கள் சபையார் மதுபானத்தால் நாட்டுக்குவருகிற லாப நஷ்டத்தை விசாரிக்கவேண்டி ஏற்படுத்திய ஆலோசனாசங்கத்தின்கண் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கவிதமாய் ஸர். வில்லியம் குஷ் என்பவர் “மதுசாரமும் மதுசாரம்அடங்கிய சர்வபொருள்களும் நிச்சயமாகவே சுகக்ஷேமத்திற்கு விரோதமா

னவை; மதுபானத்தை உபயோகிக்கிறவர்கள் மிதமுள்ளவரானாலென்ன, வெறியில்லாதவரானாலென்ன, சுகதேகிகள் போல் செளந்தரியத் தோற்றமுடையவரா யிருந்தாலென்ன? மதுபானம் மனிதனைத் திட ரென அபாயத்துக்குள்ளாக்கிவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதுவே அவனைச் சிதைவிற்கும் சீர்கேட்டிற்கும் தீவிரமாய் இழுத் துக்கொண்டுபோகிறது. இன்னமும் ஏன் அதுபல முதிர்ச்சியைக் கொண்டு நான் அறிந்தவரையிற் சொல்லவேண்டுமாயின் மதுபானத் தைப்போல் வேறொரு தேசவிரோதியும் மதுபானத்தைப்போல் வேறொரு குலத்துரோகியும் கிடையவே கிடையாது என்று மெய்யாகவே, மெய்யாகவே, சொல்லுகிறேன்! என்கிறார்.

ஏ, மதுபானமே! நீ உண்மையாகவே ஆட்டுத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்ட ஓர் ஓநாயாயிருக்கியும், நின் தீச்செயல்களைச் சிலர் அறிவில்லார் அறியாதிருக்கிறார் என்பது மெய்தான். ஆயினும் அறிவுள்ளார், நீ எக்குடிப் பிறப்பென்றும் யாவனென்றும் முழுதும் அறிந்தேயிருக்கிறார்கள். நெருப்புக் கொடிதென்பார் சிலர் அறியாதார். நெருப்புத் தொட்டாரைமாத்திரம் சுடுகின்றது. நீயோ தொட்டவருடன் தொடாதவரையுமன்றோ சுடுகின்றனை. ஆகையால் நீ நெருப்பைக்காட்டிலும் மிகக் கொடியையென நிச்சயமாகவே நிகழ்த்துகிறேன். இத்துணைப் பழிச்சொல்லுக்கும் பாதகத்திற்கும் இலக்காயிருக்கும் மதுபானமே! இப்போதாவது நீ என்சுகோதரனைவிட்டு விலகிவிடமாட்டாயா? விலகுவையாகில் நீ நன்றாய் இருப்பை; நாடோறும் வாழ்வை. நின்னைக் கொள்வார்குலமும் கொடுப்பார் குலமும் நீடுவதிக. ஆனால் உன்னை என்னு சுகோதரருக்கு வந்ததும், வருகிறதும் வருவதுமான துன்பங்களில் ஒன்றையேனும் ஒளித்துவைக்காமல் தருணம் வாய்க்கும்போதெல்லாம் சனிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லிவருவேன் என்பதைமாத்திரம் நீ சம்பூரணமாய் அறிந்துகொள்ளக் கடவாய்.

மதுபானத்தை ஒவ்வொரு பயன்கருதி யுபயோகிக்கிறார்களென மேலே சொல்லியுள்ளேன். இப்பயனுள் அஜீரணத்தை அறுக்குமென்றோர் போஸிப்பிரமானத்தை நாடி அருந்துவார் ஆயிரத்துள் தொள்ளாயிரம்பேர். இப்படி நம்மிற் பெரும்பாலார் அஜீரணத்தை நீக்குவதற்காகவே மதுபானப் பழக்கத்தைத் தொட

ங்கி மோசம்போகிறார்களாதலால் அவ்விஷயத்தையிட்டுப் பேசுவதே இந்நிருபத்தின் பிரதானவேலையாயிருக்கிறது. ஆதலால் மதுபானம் எவ்வளவுதூரம் நம்மிலுள்ள அஜீரணத்தைப் போக்குந்தரத்ததென்று விசாரிப்போம். ஒருவனுக்குத்தீவிரஜீரணம் ஏற்படவேண்டுமானால் முதலில், அவனது இரத்தம் சுத்தமுடைத்தாதல் வேண்டும். இரண்டாவது, ஜீரணக்கருவிகள் பலமுடையவாதல்வேண்டும். மூன்றாவது, இரத்தஒட்டம் நிறைந்த அளவுடைத்தாதல்வேண்டும். இப்படியாகத்தேகத்தின்முக்கியமான அவயவங்கள்யாவும் தத்தம்வேலைகளை இணக்கமாய் நடப்பிக்கும் வண்ணம் பூரணசுகமுள்ளதாயிருப்பது அவசியத்திலும் அவசியம். இவ்வயவம் அனைத்தையும் மதுபானம் கிடைமொறச்செய்கிறதென முன்னரே அறைந்தாயிற்று. இரைப்பைக்குள் சேர்ந்த உணவுசிதைவுண்டதும் அதுதவிலைதிவலையாகி இரத்தத்தோடு இரத்தமாய்க் கலந்துபரவுமட்டும் மற்றவறுப்பெல்லாம் அதனதன் அலுவலை விமரிசையுடனேநடாத்திக்கொண்டிருப்பது ஆதிக்கத்தனின் அற்புதமான சிருட்டியின்கீழ் எல்லாஜீவன்களுக்கும் இயற்கையில் கிடைத்ததோர்பாக்கியம். ஆனால் இவ்வித இயற்கையுள் அமைந்திருக்கும் கருவிகளுக்கிடையில் மதுசாரம் புகுந்ததும் உண்ட வுண்டியைச் சிதையவிடாமலும் திரிபடையக்கூடாமலும் செய்துவிடுகிறதென்று ஐயமின்றிக்கூறலாம்.

நான் சொல்லுவதில் இன்னமும் வாளா சந்தேகமுண்டானால் இதோ என்னுடன் ஓர் நூதனசாலைக்குப் புறப்பட்டு வாருங்கள். ஏன்? நீங்களே அச்சாலைகளில் கண்ணாடிப் பாத்திரங்களில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பாம்புகள் தவளைகள் மச்சங்கள் இன்னும் வெவ்வேறு ஜீவராசிகள் இவைகளை ஒருவேளை பார்த்திருப்பீர்கள். அவைகளெல்லாம் உயிரில்லாத பொருள்களல்லவா? வருஷக்கணக்காக அவைகள் அவ்வேனங்களுள் அடக்கம்பண்ணப்பட்டிருக்கின்றன. அங்ஙனமாயின் அவைகள் இன்றுகாறும் தமது அவயவக்கட்டுவிட்டுப் பிரிவுறாமலும் பழுதுறாமலும் இருக்கவேண்டியகாரணத்தைக் கண்டுணர்ந்தீர்களா? இறந்துபோனவஸ்துக்கள் அழியாமலிருக்க ஏதோவோர் நிமித்தம் இருத்தல்வேண்டியதவசியமன்றோ? தெருவில் செத்துக்கிடக்கும் ஒரு நாயாதல் பூனியாதல் அல்லது வேறெந்தப் பிராணியாத

ல் பாருங்கள். அவைகள் ஜன் நடமாட்டமுள்ள பாதையிலிருந்து உடனே அப்புறப்படுத்தப்படவேண்டும்; அல்லது பூமிக்குள் எங்கே னும் புதைத்து வைக்கப்படவேண்டும். அப்படியல்லாதபட்சத்தில் அவைகள் அழுகிப் புழுத்துப் பழுதுறுகிற காலத்தில் வருவார் போ வாருக்கு இடையூறாயிருக்கக்கூடியதுர்க்கந்தத்தைக் கொடுத்து அவ் வீச்சத்தாலும் ஆவியாலும் வழிப்போக்கருக்கு அசௌக்கியத்தை யுண்டுபண்ணுவது சகஜம். நல்லது, இப்போது திரும்பவும் நூதன சாலையை நோக்குவோம். ஆங்குப் பாத்திரங்களில் இடப்பட்டிருக்கும் ஜெந்துக்கள் அழிவுறவுமில்லை பிரிவுபடவுமில்லை. அவைகளின் வெளி த்தோல் மாத்திரமல்ல; ஒவ்வொரு உள்நுழைப்புகளும் அங்கிருந்து கொண்டே வருகின்றன.

சில செத்தபிராணிகள் மற்றொருவகையால் உயிருள்ளவற்றைப் போற் காணப்படலாம். அஃது எப்படியென்றால்:—பிராணியின் இர த்தாசயம் பித்தாசயம் எலும்பு தசை நார்முதலிய பாகங்கள் புறம் பாக்கப்பட்டுத்தோலானது அதனைப் பழுதுபடாமல் காக்கின்ற வெள் ளைப்பாஷாணம்போன்ற இரசாயனவர்க்கங்களால் பதமிடப்பெற்ற பின்னால் அத்தோலுக்குள் புல், வைக்கோல் முதலிய பண்டங்களைச் செலுத்தி வைத்துக்கொள்ளுவதாற்றான். ஆனால் நான் தற்போது குறித்துப்பேசுகிற விநோதசாலையின் ஜந்துக்கள் இவ்விதமாய் உள்ளி ந்திரியம் எடுக்கப்பட்டதுமில்லை. புறவிந்திரியம் பக்குவம் பண்ண ப்பட்டதுமில்லை. அவற்றின் முழுவுடலும் ஆங்கேயில்லாமற்போக வுமில்லை. அப்படியிருக்க அது இந்நேரமட்டும் அழிவுறாதிருக்கும் காரணம் என்ன? காரணம் அறியுந்தருணம் வந்தது கவனியுங்கள். ஜெந்துக்கள் இருக்கும் பாத்திரத்தில் அவற்றோடு மற்றோர்பொருளை ப் பார்க்கிறார்கள். இஃது ஓர்வகைத் திராவகம். இதிலேயே சொ ன்னஜெந்துக்கள் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. இத்திராவகமே அவைகள் பழுதுறுதிருக்கும் பொருட்டுப் பராமரித்து வருகிறது. அது என்ன பதார்த்தம்? என்றால், அதுதான் இலாகிரி பதார்த்தம் அல்லது மதுசாரம் என்பேன். மேற்போந்த பிராணிகளை எப்படி மதுசாரமானது மாறுபடாமலும் பிரிவுபடாமலும் இருக்கச்செய்க் கிறதோ அப்படியே அம்மதுசாரம் நமது குடலுள் பிரவேசிக்கின்ற

உண்டி முதலானவற்றையும் மாறுபடாமலும் பிரிவுபடாமலு மிருக்கச் செய்கிறதெனச் சற்றுமுன் எடுத்தோதிய உண்மை இப்போது பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிகின்றதன்றோ. நாம் சாப்பிடுகிற ஆகாரம் கூறு கூறுகச் சிதைவுற்று நொய்மையாக வேண்டியது ஜீரணோபாயத்திற்கு அத்யாவசியமாயிருக்க அப்படி நம் ஆகாரத்தின் கூறுபாட்டிற்கும் வேறுபாட்டிற்கும் தடையாயிருந்துவருகிற மதுபானமானது அஜீரணத்தை அறுக்குமென்று அணுவளவும் நம்பாதொழிக.

மதுபானம் ஜீரணசக்திக்கு இடைஞ்சல் பண்ணுகிறதென்பதை ஸ்தாபிக்கும் வேறோர் திருஷ்டாந்தமும் உளது:—சில வருடங்களுக்கு முன் “பெயுமெண்ட்” எனப் பெயர் வழங்கிய பிரதான அமெரிக்கவைத்தியர் ஒருவர் இருந்தார். இவரிடத்தில் அலெக்சிஸ் மார்ட்டின் என்றோர் போர்வீரன், யுத்தத்தில் அவனது விலாப்புறத்தில் குண்டுபட்டு வைத்திய சிகிற்சைக்கு வந்து சேர்ந்தான். இரணம் ஒருவாறு சுகத்திற்கு வந்தபோதிலும் அவன் சரியான ஸ்திதிக்கு வருகிறவரையில் அவனது போஜனசயம் எந்த நிலைமையில் இருந்துகொண்டு வருகிறதென்பதை அவ்வைத்தியர் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாயிருந்ததால், போஜனசயத்தை நினைத்த நேரம் தம் கண்ணுற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதற்காக இரணத்தின் ஓர் பாகத்தை மூடாமல் வைத்துக்கொண்டே இருந்தார். மார்ட்டினுக்கு ஆகாரமாக முட்டை, கிழங்கு, கோழிக்குஞ்சு, ஆட்டிறைச்சி முதலானவற்றைக் கொடுத்து அவ்வொவ்வொன்றும் ஜீரணமாகிறதற்கு எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கிறதென்று இரணத்தின் துவாரத்தின் வழியாய்ப் பார்த்துக் குறித்துக்கொண்டுவந்தார். அதன்பின் மதுபானம் ஜீரணமாகிறதற்கு எவ்வளவு உதவி செய்கிறதென்பதைத் தானே நேரில் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக அவ்வாகாரத்தோடு மதுபானங்களைக் கொடுத்துப்பார்த்தார். அப்படிக்கொடுத்ததால் உண்டான வித்தியாசத்தைப் பலதரமுங் கவனித்து 100-க்கு 15-பங்கு விஷமுடைத்தான பிரீ முதலியவை யென்ன, 30-பங்கு விஷமுடைத்தான ஒயின் முதலியவை யென்ன, 60-பங்கு விஷமுடைத்தான பிராந்தி முதலியவை யென்ன—இவைகள் ஜீரணத்தை

அளவோடுங்கூடி நடாத்திக்கொண்டிருக்கிற சுத்தஜலம் போலாது ஜீரணத்தை மிகவே காலதாமதத்திற் குள்ளாக்கி வைக்கின்றன என்று அவ்வைத்தியர் பெருமான் மலைமேல் விளங்குஞ் மணித்தீபத் தைப்போல் ஜெகத் பிரசித்தமாய்த் தீட்டிவைத்திருக்கிறார்.

இத்தகைய பேருங்கீர்த்தியும் பெற்ற மகான்கள் எழுதித்தந்த திருட்டாந்தங்களையும் நமது அநுபவத்தையும் தெள்ளிதிலுணர்ந்த இனிய சகோதரர்கள்! ஜீரணோபாயம் ஜீரணோபாயம் என இன்ன மும் மதுபானத்தை மாந்தப்போகிறீர்களா? நீவிர் மதுபானப் பழக் கத்தைத் தொடங்கிய முதல்மாதத்தில் ஒரு கிளாஸ் போதுமான தாயிருந்ததல்லவா? மறுமாதத்தில் ஏன் இரண்டுகிளாஸும் இன்னும் போகப்போக லோட்டாக்கணக்கும் போத்தல்கணக்கும் வேண்டியிருந்தது: தொடங்கினமாதிரத்தில் எவ்வளவு காரசாரமுள்ள பானத்தைப் பிரயோகித்தீர்களோ, எந்தநிலைமையிலுள்ள ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டீர்களோ, அதே காரசாரமுள்ள வஸ்துவைத்தானே, அந்த நிலைமையிலுள்ள ஆகாரத்தைத்தானே போகப்போக உபயோகித்தீர்கள். ஜீரணோபாயத்திற்கு ஆரம்பத்தில் கிளாஸ்கணக்கு போதுமானதாயிருக்கத் தற்போது அதே ஜீரணோபாயத்திற்குப் போத்தல்கணக்கு ஏன் தேவையாயிருக்கிறது? மதுபானமில்லாமல் ஒரு காலத்தில் உருசிகரமாயிருந்த போஜனம் ஏன் இப்போது மதுபான வாடையில்லாமல் வாய்க்குள் முதலாய்ப் போகிறதில்லை? நீங்கள் மதுபானத்தை அடிக்கடி உபயோகித்துங்கூட அது உங்களிடத்தில் செய்துகொண்டுவருகிற சூக்ஷ்மத்தை இன்னமுங்கண்டு பிடிக்கவில்லை. போகப்போகக் கண்டுகொள்வீர்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

M. P. மால்கரன்ஹால்.

மதுரை நாயக்கர் ஸம்ஸ்தானம்.

(அ-ம் நோததி: கூஉஉ-ம் பக்கத்தோடர்ச்சி.)

[புநீமத்-சே. ப. நரசிம்மலு நாயகோரு எழுதியது.]

////////////////////////////////////

புநீ குமார அல்லது பெரிய கிருஷ்ணப்பநாயகோரு சமஸ்தானம்.

[கி. பி. 1568-ஆம் வருஷம் முதல் 1573: வரை.]

புகழுடம்பினரான விசுவநாதநாயுடு அவர்களுக்குப்பிறகு, அவர் குமாரர் குமாரகிருஷ்ணப்பநாயுடுகாரு மதுரையில் மகுடாபிஷேகம் செய்யப்பெற்றுச் சிங்காசனமேறினார். இப்படிச் சிங்காசனமேறிய குமார கிருஷ்ணப்ப நாயுடுகாருவைப் பெரிய கிருஷ்ணப்ப நாயுடு என்று சொல்வதுமுண்டு. இந்தக் குமாரகிருஷ்ணப்பநாயுடுகாரு யூகமும், சுத்தவீரமும், இராஜதந்திரமுமுடையவர். அதனோடுகூட அரியநாயக முதலியாரே இவருக்கும் மந்திரியாக இருந்தபடியால் நாட்டிற் கலகங்களுண்டாகாமல் நிம்மதியாக இருந்தார். இப்படிப் பட்டநாலத்தில், வடக்கே மகம்மதியர் கலகம் செய்து, சேனையோடு மதுரை சமஸ்தானத்துக்கு வருகின்ற சங்கதிகேட்டு, அரியநாயக முதலியார் தக்கசேனைகளோடு அவர்களைத் தாக்கப்போனார்.

இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் 72-பாளையக்காரர்களில் ஒருவராகிய தொம்பிச்சி நாயக்கன், வேறு சில பாளையக்காரர்களுடைய உதவியைப்பெற்றுக்கொண்டு, மதுரை குமார கிருஷ்ணப்ப நாயுடுமேற்படை எடுத்துவந்தான். இப்படிப் படைஎடுத்து வந்ததற்குக் காரணம்:—தொம்பிச்சிநாயக்கன் 1543-ம் வருஷம் ஒருபெரிய மாகாணத்துக்குத் தலைவனாக இருந்தான். விசுவநாதநாயுடு காலத்தில் அவனுடைய சிலகிராமங்களைப் பிடுங்கி வேறு பாளையக்காரர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தமையால், அந்தப்பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ள இது சமயமாகவெண்ணி, பணஆசையும் பேராசையுமுடைய சில பாளையக்காரருடைய தூண்டுதலினால் பலமான சேனையை இரகசியமாகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தும், அரியநாயகம் வடக்கேபோன

சங்கதியறிந்து திடீரெனச் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு பரமக் குடிக்கருகில்வந்து முற்றுகையிட்டும், நாட்டைக்கொள்ளையடித்துக் குடிகளை வருத்தியும்வர, குமார கிருஷ்ணப்ப நாயுடுவுக்குச் சங்கதி தெரிந்தவுடனே தமது தளகர்த்தராகிய பெரிய கேசவப்பநாயுடு வசம் சேனையை அனுப்பி அவனைத் தாக்கச்செய்தார்.

அந்தப் பெரியகேசவப்பநாயுடும் வந்துபோர்செய்ய, புத்த களத்திற் கத்தியடிபட்டிற்றந்தார். இந்த சங்கதியைக்கேட்ட குமார கிருஷ்ணப்பர் விசனப்பட்டு, அந்தக்கேசவப்பருடைய குமாரர் வசம் 18,000 பதாதிகளைக்கொடுத்து அனுப்ப, அவரும்போய்ச் சண்டை செய்து, தம் தகப்பனைக்கொன்ற தொம்பிச்சிநாயக்கன் தலையை வெட்டி மற்றப்பாளையக்காரர்களுக்குப் படிப்பினையாகக்காட்டும்படி குமாரகிருஷ்ணநாயுடுவிடம் அனுப்பினார். உடனே கலகமடங்கியது. இக்கலகத்துக்குக் காரணமாக நின்ற தொம்பிச்சி நாயக்கனுடைய மனைவி மக்களைச் சிறையாகப்பிடித்துக் குமார கிருஷ்ணப்பரிட மனுப்ப, இவர் மஹாராஜத்திரியாகையால் உடனே அவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்ததோடு, புத்தச் செலவுக்குப்பிடித்த பணத்தைப் பாளையப்பட்டிலிருந்து கொடுப்பித்தும், அவர்கள் ஜீவ னம்சத்துக்காகப் பரமக்குடிக்கிராமத்தைக் கொடுத்தும், மூத்த மகனுக்குப் பாளையக்காரன் என்று பட்டத்தைச் சூட்டினார்.

இந்தக்காலத்தில் இலங்கையிலிருக்கும் கண்டிராஜன், தொம்பிச்சிநாயக்கனுக்கு உதவியாக இருந்து அந்தக்காலத்தில் அதிக உதவிசெய்து, வேறு பாளையக்காரர்களைச் சண்டைக்குத் தூண்டி லிட்டதன்றியும், நாயுடு மைஸ்தானத்தைப்பற்றிப் பரிகாசமாகப் பேசி ஹேளனம்செய்துவருவதாகவும் சங்கதிதெரிந்து, அவன்கொட்டத்தை அடக்கக் குமாரகிருஷ்ணப்பநாயுடு புத்தகோலமாகப் புறப்பட்டனர். அவருடன் அவருக்குட்பட்ட 52-பாளையக்காரர்களும், அவர்கள் இனத்தாரும் சேர்ந்து, இலங்கைக்கு ஸ்ரீராமர் கட்டிய வாராவதியின் ஒன்பதாவது கல்லுக்கருகிற் போய்க் கண்டிராஜனுக்கு தாம் புத்தசந்ந்தமாக வந்திருக்கிற சங்கதியைத்தெரிவிக்க, அக்கண்டிராஜன் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளாமல், முனை முகத்தில் நிற்க மனமுவந்து தனது நான்கு மந்திரிகளோடும், அஷ்ட (8) தச

நாதர்களுடன், 40,000 சேனையைச் சண்டைக்கனுப்பி, ஆயுதங்களுடன் நிற்கச்செய்தான். இதையறிந்த குமாரகிருஷ்ணப்பநாயுடுவும் தமது தளகர்த்தன்வசம் 20,000-சேனையை முன் அணியாகவும் பின் அணியாகவும் வகுத்தும், அப்பின் அணியைத் தாமே நடத்திக் கொண்டுபோய்ச் சண்டை செய்ய, இருபக்கத்திலும் பிரமாதமாகப் பிராணச்சேதமுண்டாகி, கடைசியில் கண்டிராஜனுடைய மந்திரிகளில் இரண்டுபெயரும், அஷ்டதசநாதர்களில் ஐந்துபெயரும், அநேக ஆயிரம் பதாதிகளும் பிடிபட்டுச் சிறையாக, அவர்களுக்குக் குமாரகிருஷ்ணப்பர் யுத்தத்திலுண்டான வெட்டுக்காயங்களை ஆற்றி ஆதரித்துத் தனித்தனிக் கூடாரங்களில் தங்கும்படிசெய்வித்து உபசரித்துவா; மறுநாட்கண்டிராஜனுடைய நான்குமந்திரிகள் வந்து குமாரகிருஷ்ணப்பரை வணங்கி, கண்டிராஜன்செய்த அக்கிரமங்களுக்கும் அவமானத்துக்கும் தக்கபடி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டும், இந்த யுத்தச் செலவுக்குப்பிடித்த தொகைக்குத்தக்க மாகாணங்களைக்கொடுத்தாகிலும், அல்லது பிணைவைத்தாகிலும் கடன்கட்டி வருவதாகவும்; இவ்வளவுடன் சண்டையை நிறுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ள, குமார கிருஷ்ணப்பரும் சம்மதித்து, அம்மந்திரிகளோடு தக்க தமது இராஜபாரியை அனுப்ப, கண்டிராஜன் கேட்டு இப்படிப்பட்ட சமாதானத்துக்கு வரத் தனக்கு இஷ்டமில்லையென்றும், சண்டைக்குத்தயாராக இருக்கச்சொல்லென்றும், சொல்லியனுப்பிவிட்டு 60,000 சிங்களியர்களையும் 8000-காப்பிரிகள் (போர்த்துகீயர்) சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கு வந்தான். வந்தாலுமென்ன? இந்த 60,000 சிங்களிகளும், 8000 காபிரிகளும் முன்பின் போர் முகத்தைவறியாத காட்டாள்களாக இருந்தபடியால், யுத்தப்பயிற்சியை முறையாகக் கற்றறிந்த மதுரைச் சேனையோடு சரியாகச்சண்டை செய்யச் சக்தியற்று, நல்ல சமயத்தில் நான்குபக்கமும் ஒடிப்போக, கண்டிராஜனும், அவனுடைய ஆப்தபந்துக்களான பத்துப்பெயருமாத்திரம் கடைசிவரை கிரமமாகச் சண்டைசெய்ய, மற்றவர்கள் கைதிகளாகப் பிடிபட்டார்கள். இதுபாதிரியாகவே கண்டிராஜனையும் உயிருடன் பிடிக்கப் பிரபல பிரயத்தனப்பட்டும் முடியாமற் கடைசியிற் குமார கிருஷ்ணப்பருடைய அம்பினால் அடிபட்டு அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து இறந்தான்.

கண்டிராஜன் கதறி விழுந்து சாகவே, கதிரவனும் மேற்கே சாய்ந்து அஸ்தமனமாயினான். கண்டி ராஜ்யம் குமார கிருஷ்ணப்பர் வசமாகியதால் உடனே பிறுதுக்கொடியைக் கோட்டையின்மேல் நட்பு, இறந்துபோன கண்டிராஜனுடைய பிரேதத்தைத்தேடி எடுத்துத் தக்க மரியாதையுடன் தகனம் செய்வித்தும், அவர் மனைவிமக் களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச்செய்வித்தும், அங்கு மூன்று நாளி ருந்து, அந்தக்கண்டிராட்டுக்குத் தமது மைத்துனர் விஜயபூபால நாயுடுகாருவை இராஜாவாக நியமித்துவிட்டு ஜயசீலராக மதுரைக் குத்திரும்பிவந்தார்.

இலங்கைக் கண்டிராஜ ஸம்ஸ்தானம்.

இந்த இலங்கைக் கண்டியில், விஜய பூபால மஹாராஜருக்குப் பிறகு (2) கொண்டசால மஹாராஜரும் (3) அங்கதாங்கித மஹா ராஜரும், (5) இராஜாதிராஜ மஹாராஜரும், (6) விக்கிரமசிம்ஹன் மஹாராஜரும் முறையே ஆண்டுவந்தார்கள். இவர்களுக்கு வெள் ளிக்குறிச்சியில் இருந்த புராதன விசுவநாத நாயுடு சந்ததிகளாகிய இராமகிருஷ்ண நாயுடு, நாராயண நாயுடு, பங்காரு திருமலை நாயுடு இவர்களுடைய குமாரத்திகளையும்—பிறகு தஞ்சை சமஸ்தானம் மன் னாருசாமி நாயுடு குமாரத்திகளையும் விவாஹம் செய்துவைத்தாலும், சந்ததிகளற்றுப்போனதாகத்தெரியவருகிறது. இப்போது தஞ்சை ஜில்லா திருவையாற்றில் சப்ரிஜிஸ்டராக இருக்கும் ஸ்ரீ மகாராஜா— தியகசிம்ஹலராஜவர்களும், அவருக்கு சம்பந்தப்பட்டு இப்போது வெள்ளிக்குறிச்சி முதலான இடங்களிலிருக்கும் சிலரும், இந்த கண்டி சமஸ்தானபதிகளுடைய சந்ததிகளாகி இங்கிலீஷ் கவர்மென் டாரிடத்தில் (தமது இலங்கை இராஜ்யத்துக்காக பென்ஷன்) நன்கொடை பெற்று வருவதாகக் கேள்வி. இது நிற்க,

குமார கிருஷ்ணப்பர் மதுரைக்கு வந்துசேரவே, மஹமதியர் வடக்கே 1564-ம் வருஷம் விஜயநகரத்தாரோடு பிரமாதச் சண்டை செய்ததில் இராமராஜா இறந்துவிட்டபடியால், சமஸ்தானத்துக்குள் கலகங்களுண்டாகி, விஜயநகரத்தாருடைய தென்னாடுகளை அரியநா

யக முதலியாருக்குக்கொடுத்து அவரை ஆண்டுவரும்படிசெய்யவும், குமார கிருஷ்ணப்பரை வடநாடுகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கவும் யோசித்தார்கள். இதையறிந்த அரியநாயகம் தமது ஆசாரியரிடம் சம்மதி கேட்க, அவர் ஒரு தேசத்தை ஆண்டுவரும் வேலை கூத்திரிய ஜாதியாருக்கே பொருந்தியது, வைசியனும் வேளாளனுமாகிய உனக்குத்தகாதெனத்தடுத்திச் சொல்ல, குரு வாக்கியத்தைத் திருவாக்காகக்கொள்ளும் அரிய நாயகமும், அதுசங்கதியை விஜயநகரத்தாருக்கு அறிவிக்க, அவர்கள் அரியநாயகத்தை மதுரை, மைசூர், தஞ்சை முதலான சென்னாடுகளுக்கு விசேஷ விசாரணை மந்திரியாகவும், தளகர்த்தராகவும் இருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டமையால்; அரியநாயகருட அதற்குச் சம்மதித்து, இச்சமஸ்தானங்களுக்கு இடையில் தாம் வசிப்பது உத்தமமெனக்கருதி 1566-ஆம் வருஷம் மதுரைக் கடுத்த சோழவந்தான் கிராமத்தில் ஒரு சிறு கோட்டையையும் அதற்குள் 300-விடுகளையும் கோயில், குருமடம் முதலானவைகளையும் கட்டுவித்துக் காஞ்சிபுரத்துக்கடுத்த மெய்ப்பேட்டிலிருந்த தமது நெருங்கிய பந்து மித்திரர்களையும், சிவாசாரியரையும் தருவித்து அங்குவந்து வசிக்கும்படி செய்வித்தும், அவர்களுக்கு உதவியாகப் பார்ப்பார்முதற் பறையனீராகப் பலவேலைக்காரர்களை உதவிசெய்ய நியமித்ததன்றியும், மற்ற சாதாரண பந்துமித்திரர்களை நகரி, திருமங்கலம், பட்டனேரி முதலான கிராமங்களிலும் குடியேற்றினார். இப்படிக்குடியேற்றவே, பாண்டிநாட்டாருக்கு இவரிடத்தில் நம்பிக்கை அதிகமுண்டாகியதனால், நாட்டிற் கலகமில்லாமற் குடிகள் சுகமாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

இப்படி நாட்டிற் கலகமற்றுப்போகவே, குமார கிருஷ்ணப்பருக்கு வேறு வேலையற்றுப் பாளையங்கோட்டைக்குக் கிழக்கில்தமது பெயரால் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரத்தையும், அதில் சைவ வைஷ்ணவக் கோயில்களையும், குளத்தையும், பிராமணர்களுக்கு அக்கிரகாரங்களையும் கட்டிவைத்ததோடு; திருநெல்வேலிக்கு மேற்கேயுள்ள கடையம் கிருஷ்ணபுரமென்ற நகரங்களையும் கட்டிக் குடிகளுக்கு உதவிசெய்து பாண்டி நாட்டைப் பத்துவருஷம் ஆண்டு 1573-ம் வருஷம் பரமபதம் அடைந்தார். கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி

சகாப்தம் 1411-ஹ்ரு வெகுதானிய வருஷமுதம் கீலகவருஷமாகிய
31-வருஷம் ஆண்டதாகத் தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரிய வீரப்பநாயுடு,
இரண்டாம் விசுவநாதநாயுடு சமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1573-ஆம் வருஷம் முதல் 1595-ஆம் வருஷம் வரை.)

கீர்த்திமானாகிய குமாரகிருஷ்ணப்பருக்குப் பிறகு அவருடைய
முத்த குமாராகிய கிருஷ்ணப்ப அல்லது பெரியவீரப்ப நாயுடு
வும்; சிறிய குமார் இரண்டாவது விசுவநாத நாயுடும் துவிராஜர்
களாகப் பாண்டிபநாட்டிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டார்
கள். இவர்கள் காலத்திலும் அரியநாயக முதலியாரே மந்திரியாக
இருந்தபடியால், நாட்டிற் கலகமற்றுப்போக, இராஜ குமாரர்கள்
அரண்மனையில் ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்தார்கள். இவர் காலத்
தில் விசுவநாதர் குடும்பத்தைச்சார்ந்த ஒருவாலிபனுடைய தூண்டு
தலினால் காசையார் கோயிலிலிருந்த மாவலிவாணராஜா குட்டிக்கல
கம் செய்ய எத்தனப்பட, உடனே அக்கலகத்தை அடக்கி விட்டனர்.
பிறகு திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டையைப் பலமுடையதாக்கியும்,
சிதம்பரங்கோட்டையைக் கட்டிவைத்தும், பிராமணர்களுக்கு அநேக
அக்கிரஹாரங்களையும் நிபமித்தார்கள். இவர்களில் இளையவராகிய
விசுவநாதர் முதலில் இறந்துவிடப் பெரியவீரப்பகிருஷ்ணர் 1585-ம்
வருஷம் பரமபத மடைந்தார். கனம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகா
ப்தம் 1438-கி. பி. 1516. சௌமிய வருஷம்முதல் யுவ வருஷமாகிய
27-வருஷங்களாண்டார்.

குமார கிருஷ்ணப்பநாயுடு இலிங்கப்பநாயுடு,
விசுவப்ப நாயுடு ஸமஸ்தானம்.

(கி. பி. 1595முதல் 1602-வரை.)

பெரிய கிருஷ்ணப்பநாயுடின் குமாரர்களாகிய இலிங்கப்பநாய
டுவும், விசுவப்பநாயுடும் பட்டத்துக்கு வந்தகாலத்தில், மஹாமதியூ

கியும், மதுரைநாட்டின் மேதானியும், மதுரைக்கோயிலில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் கட்டி வைத்தவரும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் பாண்டியக்காரருக்கும் பிதாவைப்போன்றவருமாகிய அரியநாயக முதலியார் 1600-வருஷம் சிவபதமடைந்தார். அவர் இறந்தது பலவிதத்திலும் விசனிக்கத்தக்கதேயாகிலும், சில விஷயங்களில் சந்தோஷிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதாவது அவர் புராதனரும் பிடிவாதமுடைய வருமாகையால், நாட்டில் நவநாகரிகங்கள் தலைக்காட்டத் தடையாயிருந்தது.

விசுவநாதநாயடுக்குப் பிறகு, மதுரையில் ஆண்ட மூன்று தலைமுறை நாயடுமார்களும் வயதிலும் உலக அனுபவத்திலும் கல்வி கேள்விகளிலும் அரியநாயக முதலியாருக்குத் தாழ்ந்தவர்களானபடியால்; அவர்கள் தம்மூதாதைஞடைய உத்தரவின்படி அரியநாயக முதலியாரைப் பிதாவைப்போல் பாவித்து அவர் வார்த்தையை மீறி நடக்க மனமெழாமலிருந்தார்கள், ஆகவே, அந்த வாலிபநாயடுமார்கள் தம்மிஷ்டப்படி நாட்டில் நவநாகரிகத்துக் கேற்றபடி காரியஞ்செய்ய ஊக்கமற்றிருந்தார்கள். இப்போது அரியநாயக முதலியார் இறந்து விட்டபடியால், நாயடுமார்கள் நாட்டில் இஷ்டப்படி புதிய சீர்திருத்தங்களைச்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

இப்படி ஆரம்பித்தாலும், இவர்களுடைய பாண்டியநாடு விஜயநகர சமஸ்தானத்துக்குள்ளடங்கிய ஒருபாகமாக இருந்ததேயொழிய, சுதந்திர நாடாகவில்லை. அப்போது 1602-ஆம் வருஷம் விஜயநகர சமஸ்தானம் பெனுகொண்டாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அதற்கு ஸ்ரீ வேங்கடபதிராயலு பிரபுவாயிருந்தார். இந்த வேங்கடபதிராயலு இராமராயலுக்குப் பிறகு 21-வருஷம் ஆண்டு 1613-ஆம் வருஷம் இறந்துபோக; மதுரைநாயடு சமஸ்தானம் சுதந்திர நாடாகியதாக 1609-ஆம் வருஷச் சாசனத்தினால் வெளியாகிறது. அரியநாயக முதலியார் இறந்தவுடனே, விசுவப்பர் அல்லது 3-வது விசுவநாதநாயடுவும் இறந்துபோக; 1602-ஆம் வருஷம் இலிங்கப்ப நாயடுகாரும்—கனம் டெயிலர் சரித்திரப்படி சகாப்தம் 1458-(கி. பி. 1537) தாதுமுதல் மன்மத வருஷமாகிய 20-ஆம் ஆண்ட்பிறகு—பரபத

மடைய, அவர் குமாரர் முத்துக்கிருஷ்ணப்பநாயடுகாரு சிங்காசன மேறினர்.

ஸ்ரீ முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு ஸமஸ்தானம்.

(1602-ஆம் வருஷம் முதல் 1609-ஆம் வருஷம் வரை.)

இந்த முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடு சிங்காதனமேறிச் செங்கோலைக் கைக்கொண்டவுடனே, இவரது சிற்றப்பனும், பொறுமையும் பண ஆசைப்பேயும் பிடித்தவனுமாகிய கஸ்தூரி இரங்கைய நாயடு, முத்துக்கிருஷ்ணப்பரை வகைமோசமாகப் பிடித்துச் சிறையில்வைத்துவிட்டுத் தானே பாண்டியநாட்டின் அரசன் என்று பறையடித்துச் சிங்காசனமேறியதில்; இந்த அக்கிரம நடவடிக்கையைக்கேட்ட முத்துக்கிருஷ்ணப்பருடைய ஆப்த பந்துமித்திரர்கள் அடுத்த வாரத்திலே, கஸ்தூரி இரங்கையநாயடு சந்தியாவந்தனமடத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டு சுவாமியைத் தொழுதுகொண்டிருக்கும் சமயத்தை யறிந்துபோய் அவர்சிரசை ஒரே வெட்டில் வெட்டித்தள்ளிப் பாண்டியநாட்டுப்பட்டத்தைமறுபடியும் முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடு வசமாக்கினார்கள். சமஸ்தானத்தில் அக்கிரமமாக ஒருவர் பட்டத்தைப்பிடுங்க, அப்படிப் பிடிங்கியவரைப் பிரேதமாகும்படி செய்த அக்கிரமநடவடிக்கைகளில் இதுவே முதலாம். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி கணம் டெயிலர் சரித்திரத்தில் வேறுவிதம் நடந்ததாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அதாவது-விசப்பநாயடுகாருக்குப் பிறகு சமஸ்தானத்தை அவர் குமாரர் குமாரகிருஷ்ணப்ப நாயடும்-அவர் தம்பி கஸ்தூரி ரங்கநாயடுமாகச் சகாப்தம் 1475 (கி. பி. 1553) துன்முகி முதல், பரிதாபி வருஷமாகிய 17-வருஷங்களாண்டதாகவும், பிறகு விசவப்பநாயடு குமாரர் முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடு வாலிபராக இருந்தபடியால், தம்பி கஸ்தூரி இரங்கையநாயடு சகாப்தம் 1482 (கி. பி. 1660) பிரமதி முதல் பரதாபி-ஸ்ரீ வரையில் 7-வருஷம் ஆண்டு வந்ததாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பாண்டிநாட்டைப் பெற்ற முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாலத்தில் நாட்டிற் கலகம் சண்

டைசச்சரவுகளில்லாமையால் இவர் குடிகளுக்கு உபகாரியாகவே யிருந்தார்.

பல குளங்களையும், அக்கிரஹாரங்களையும் உண்டாக்கியும், மதுரைக்கும் ஸ்காந்தமலைக்கும் இடையில் தம் பெயரால் கிருஷ்ணபுரம் என்ற நகரத்தைக் கட்டியும்வைத்தார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் இராமேசுவரத்துக்கு யாத்திரை செய்பவர்கள் மஹாபயங்கரமான காடுகளைத் தாண்டிப்போகவேண்டி யிருந்தமையாலும், அவ்வழியில் திருடர்கள் கையில் (யாத்திரைக்காரர்) அகப்பட்டு அவஸ்தைப்பட்டு அலைந்து, இந்தப் பாண்டிநாட்டுமன்னரான முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயகோருவிடம் முறையிட்டமுது வந்தமையாலும், இந்த ராமேசுவரயாத்திரைக்காரரைப் பாதுகாக்க நியமித்த காரியக்காரர்கள், தம் காரியங்களைக் கிரமமாகச் செய்யாமையால் இவ்வகைக் கஷ்டங்கள் சம்பவிக்கின்றன வென்றறிந்து, நாயகோரு 1605-ஆம் வருஷம் இராமநாதபுரம் சேதுபதிக்கும்பத்தைச் சார்ந்த ஸ்ரீசடைக்கதேவ உடையாரே இத்துன்பங்களை நீக்க வல்லவரென்று கண்டு இராமநாதபுரத்துக் கடுத்த போகலூரில் சேதுபதி என்று பட்டாபிஷேகம் செய்விக்க, அந்தச் சடைக்கதேவ உடையார் சேதுபதியும் உடனே காடுகளை அழித்து, அவைகளை நாடுகளாகவும், நந்தவனங்களாகவும் மாற்றியும், திருடரை நாசஞ் செய்தும், யாத்திரைக்காரர் சுகமாக யாத்திரை செய்துவரும்படி செய்வித்தும், இராமநாதபுரம் போகலூரை விருத்தியாக்கியும், அங்கே கோட்டைகளைக் கட்டுவித்தும், வடக்கு வட்டகி, காளையார்கோவில், பட்டமங்கலம் முதலான விடங்களைப் பிடித்து வருஷாந்தரம் நல்ல வருமானத்தை வசூல் செய்வித்து மதுரை சமஸ்தானாதிபதிக்குக் கப்பமாய் அனுப்பி அவருடைய அன்பையும் பிருதைபும் பெற்றும்—அநேக வருஷங்கள் ஆண்டு 1611-ஆம் வருஷம் இறந்துபோக, அந்த இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்கு அவருடைய குமாரர் குட்டளைச் சேதுபதியாக்கியதாக மதுரைச்சரித்திரத்தில் மிஸ்டர் நெல்சன் எழுதியிருக்கிறார். இந்தச் சேதுபதிகளின் ஆதி அந்தஸ்தைப்பற்றி இராமநாதபுரம் மாணேஜர் ஸ்ரீமான்-பொன்னுசாமித் தேவரவர்களுடைய மெமோராண்டம் என்னும் குறிப்பில் வேறுவிதமாகச் சரித்திரம் எழுதப்பட்ட

டிருக்கிறது. அதை இராமநாதபுரம் சேதுபதி சரித்திரத்தில் விவரமாகக் காணலாம். இப்படிக் குடிகளுடைய நன்மையைக்கருதியும், இராமேச்சுவர யாத்திரைக்காரருடைய சுகத்தைக் கருதியும் பாடுபட்டுழைத்த முத்துக்கிருஷ்ணப்ப நாயடுகாரு-முத்துவீரப்ப நாயடு, திருமலைநாயடு, குமாரமுத்து வீரப்பநாயடு என்ற மூன்று குமாரர்களைவிட்டு 1609-வருஷம் அல்லது கனம் டெயிலர் கணக்கின்படி சகாப்தம் 1521-ம் (கி. பி. 1590) ரவுத்திரி முதல் விரோதி விகிர்ந்தியாகிய 30-ஆம் வருஷம் ஆண்டு பரமதமடைந்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

உ

சிவமயம்.

இராமாவதாரச்செய்யுட் பாடாந்தரம்.

(அ-ம் தொகுதி கூடும் பக்கத்தோடீச்சி.)

சம்புமாலி வதைப்படலம்.

இப்படலத்தின் முதலிலே;

என்றலு மரக்கர் வேந்த னெரிகதிர் வாளை நோக்கிக்
கன்றிய பவளச் செவ்வா யெயிறுபுக் கழுந்தக் கவ்வ
யொன்றுரை யாடற் கில்லா னுடலமும் விழியுஞ் சேப்ப
நின்றவா ளரக்கர் தம்மை நெடிதுற நோக்குங் காலை.

என ஒரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதன் முதற்படலத் திறுதிச் செய்யுளிலே “உண்டதக்குரங்கின மொழிவதன் றென்றார்” எனக் கூறியதோடு பொருந்தவருதலின் இது பொருத்தமுடைத்தே யாம். நோக்குங்காலைக் கூம்பினகையனாய்நின்ற சம்புமாலி என்பவ லைப் பாரா என வருஞ்செய்யுளுடன் கூட்டிப்பொருள்கொள்க. நோ க்குங்காலை நின்ற சம்புமாலி என்க.

பஞ்சசேனாபதிகள் வதைப்படலம்.

இலங்கு வெஞ்சினத் தஞ்சிறை யெறுழ்வலிக் கலுழ
னுலங்கின் மேலுருத் தன்னநீ குரங்கின்மே லுருக்கி
னலங்கன் மாலைநின் புயரினைத் தல்லுநன் பகலும்
குலுங்கும் வன்றுயர் நீங்குமால் வெள்ளியங் குன்றம்.

என்னும் உ-ம். செய்யுளில், “உலங்கின்மேலுருத்தன்னநீகுரங்
கின்மே லுருக்கின்” என்பது “உலங்கின்மேலுருத்தென்ன நீகுரங்
கின்மேலுருக்கின்” எனக்காணப்படுகின்றது. ‘அன்ன’ எனக்கொள்
ளின் அது பெயரெச்சமாய் வினையோடு முடியாமையானும், உருக்
கின் என்பதற்கு முடிபாகக்கொள்ளுதல் பொருந்தாதாகலானும் பின்
னையதேபொருத்தமுடைத்து. முன்னரும் ‘சேறியேல்’ என்னும்
எச்சத்தை ‘பூக்கும்’ என்பதோடுமுடித்தும், பின்னரும் சேறின்
என்பதை ‘பூக்கும்’ என்பதோடு முடித்தும் பொருள்கொள்ளுமாறு
வைத்திருத்தலானும் அதுவே பொருத்த மாதல் நன்குபெறப்படும்.
உலங்கு - கொசுரு. உருத்தென்ன உருக்கின் நீங்கும் எனமுடிக்க.

உலக மூன்றிற்கு முதன்மைபெற் றோரென வுயர்ந்தார்
திலக மன்னுற வணங்கினர் கோயிலிற் தீர்ந்தார்
ரலகி தேர்பரி கரியோடான் மிடைந்தபோ ராக்கர்
தொலைவி லாதன கதுமென வருகெனச் சொன்னார்.

என்னும் நு-ம் செய்யுளில், ‘உலகமூன்றிற்கு முதன்மைபெற்
றோரெனவுயர்ந்தார்’ என்பது ‘உலகமூன்றையுமொருங்குபெற்றோரெ
ன வுயர்ந்தார்’ எனக் காணப்படுகின்றது. தமக்குப் போர்கிடைத்த
மையினாலே உலகமூன்றையுந்தாமொருங்கு பெற்றுக்கொண்டவரை
ப்போல மகிழ்ந்தார் என்பதே சிறந்த பொருளாதலின் பின்னையதே
பொருத்தமுடைத்து. இன்னும் ‘தொலைவிலாதன’ என்பது ‘தொ
லைவிறுனையை’ எனக் காணப்படுகின்றது. கரியும்பரியுமாளுமாக
மிடைந்த அரக்கர்சேனையை என்று பொருள்கோடலே சிறப்புடை
மையின் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. அரக்கர் தானே என்க.
பின்னரும் இங்ஙனமே “ஆழியந்தேருமாவுமாக்கரு முருக்குஞ்செங்
கட்—சூழிவெங்கோபமாவுந் துவன்றிய நிருதர்சேனை” எனக்கூறு

தல் காண்க. அரக்கர் தொலைவிலாதன என்பது பொருத்தமின்மை காண்க. மிடைந்தனவாகிய தொலைவில்லாதன என்றல் இத்துணைச் சிறப்பின்று.

ஆறு செய்தன வாணையின் மதங்க ளவ்வாற்றைச்
சேறு செய்தன தேர்களின் கில்லியச் சேற்றை
நீறு செய்தன புரவியின் குரமற்றை நீற்றை
வீறு செய்தன வயப்பரிக் கலினமா விலாழி.

என்னும் கூ-ம் செய்யுளில் “மற்றைநீற்றை” என்பது மற்றநீற்றை’ எனக் காணப்படுகின்றது. அந்நீற்றை எனச் சுட்டிவருதலே சிறப்பாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. மற்று அசை.

வஞ்சமுங் களவும் வெஃகி வழியலா வழிமே லோடி
நஞ்சினுங் கொடிய ராகி நவைசெயற் றூரிய நீரார்
வெஞ்சின வரக்கரைவ ரொருவனே வெல்லப்பட்ட
வஞ்செனும் புலன்க ளொத்தா ரவனுந் லறிவை யொத்தான்.

என்னும் கூச-ம் செய்யுளில், “வெல்லப்பட்ட” என்பது ‘வெல்லப்பட்டார்’ எனக் காணப்படுகின்றது. வெல்லப்பட்ட எனக்கொள்ளின்; அது புலனோடுமுடிந்துபொருந்தாமையின் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. அரக்கராகிய வெல்லப்பட்டவர் ஒத்தனர் எனமுடிக்க. அன்றி, முற்றாக்கி, அவர் ஒத்தார் என எழு வாய் வருவித்து முடிக்கினுமமையும். அவன் என்னுஞ் சுட்டிற்கு முன் ஒருவன் என்பது அனுமானக்குறித்து வருதலே சிறப்பென்க.

தானையு முலந்த தைவர் தலைவருஞ் சமைந்தார் தாக்கப்
போனபின் மீள்வோம் யாமே யதுவும்போர் புரிகிலாமை
வானையும் வென்று ளோரை வல்லையின் மடிய தூறி
யேனைய ரின்மை சோம்பி யிருந்ததக் குரங்கு மென்றார்.

என்னும் கூஎ-ம் செய்யுளில், ‘போனபின் மீள்வோம்யாமே யதுவும்போர்புரிகிலாமே’ என்பது ‘போனவர் தம்மில் மீண்டோம் யாமமர் புரிகிலாமை’ எனக்காணப்படுகின்றது. மீள்வோம்யாமே என்பது எதிர்காலமாய் வருதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

பாசப்படலம்.

மாறெழு வாட்படை பத்திரு வெள்ள
மாறிடு கோடியின் மேலு மமைந்தார்
கூறிடு வெள்ள மிடைந்தது ருந்த
வீறுடை மாருதி மேல்வரு சேனை.

என்னும் உக-ம் செய்யுளில், 'மாறெழுவாட்படை பத்திருவெள்ளம்' என்பது, 'பாறெழு வாட்படை பத்திரு வெள்ளம்' எனக்காணப்படுகின்றது. மோனைக்கியைந்து வருதலிற் பின்னையதே பொருத்த முடைத்து. பாறு - பருந்து.

ஆய பெரும்படை செல்வது கண்டு
மாய மிகுத்திறல் வானர வீரன்
நாய கனைத்திசை நோக்கி வணங்கி
மேயதொ ரின்பம் விளங்கிட நின்றான்.

என்னும் உக-ம் செய்யுளில், 'ஆயபெரும்படை செல்வதுகண்டு' என்பது 'ஆயபெரும்படை யன்னதுகண்டு' எனவும், 'நாயகனைத்திசை நோக்கி வணங்கி' என்பது 'நாயகனைத்திசைநாடி வணங்கி' எனவும் காணப்படுகின்றன. மோனைக்கியைய வருதலிற் பின்னையவே சிறப்புடையன. நாடல் - நோக்கல்.

இன்னும் "ஆழியனானை" என்னும் ஈ-ம் செய்யுளின் பின்னருள்ள ஆறு செய்யுட்களும் பொருட்பொருத்தமின்றி மிகவுமாறு படுகின்றன. அவற்றை உண்மையாக நிச்சயித்தற்கு பலபிரதிகள் வேண்டுமாதலின், அவற்றை யாம் இங்கே தராதொழிந்தனம். எம்மிமிடத்திலுள்ள சில பிரதிகளில் நன்றாக நோக்கியவிடத்தும் அவை புலப்படவில்லை. இன்னும் இந்தியாவிலுள்ள சிலபிரதிகளையும் பார்த்தேம். அவற்றினாலும் பூரணமாக நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. ஈ-ம் செய்யுளினிறுதியில் "கோழியினுக்கிய கூவிடுகின்றான்." என்று கூறியதற்கியைய அடுத்தசெய்யுளில், "மாருதி கூவ மகிழ்ந்தனராகி" எனச் சிலபிரதிகளில் காணப்படுகின்றது. அது; அச்சுப்பிரதிகளில்

“மாருதி கூறி மகிழ்ந்தன னாகி” எனக் காணப்படுகின்றது. அது, ௩௦-ம் செய்யுளினிறுதிக்கு மாறுபடுகின்றது. இங்ஙனமே பின்னைய செய்யுட்களுமாறுபடுகின்றன. அவற்றை யாம் பிரதிகள் கிடைத் துழி ஆராய்ந்து விளக்குதும்.

ஊழி யெழுந்துல கத்தை யொடுக்க
வாழிய ருனை யாக்கர்க டங்க
வேழுல கும்மிட மில்ல யெனும்படி
யாழி கிளர்ந்தன வென்ன வளைத்தான்.

என்னும் ௩௬-ம் செய்யுளில், “ஆழிகிளர்ந்தனவென்ன வளைத் தான்” என்பது “ஆழிகிளர்ந்தன வன்றென வார்த்தார்” எனக்காண ப்படுகின்றது. முற்செய்யுளில் “சென்றனைவுற்ற தரக்கர்கள்சேனை” எனக்கூறுதலின், இதில் அச்சேனைகள் ஆரவாரித்தார்கள் என வரு தல் பொருத்தமாதலாலும், மோனைக்கு பிசையந்து வருதலாலும் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

இன்னும் இச்செய்யுளின் பின்னர்,

சந்திர னருக்கனாடு தாரகை யினங்கள்
சிந்திட வெழுந்துதிசை யீண்டவெதிர் செவ்வே
வந்தவீவ் வரக்கர்குழு வன்மையிது வென்ற
லீந்திரனை யன்றியுல கேழும்வெலு மென்றான்.

என ஒரு செய்யுள் காணப்படுகின்றது. இதுவும் ஈண்டுப் பொருத்தமாதல் காண்க.

சி. கணேசையர்.

சென்னைச் சாஸனபரிசோதகரது வருஷாந்த

அறிக்கைப்பத்திரம்.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் தென்காசியிலிருக்கும் விசுவநாதஸ்வாமி கோயில் முன்கோபுரத்தில் என்னாற் சில சாஸனங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு, அவைகளின் சரித்திர விசேஷமும், பாட்டுக்களின் இயற்கையும் தமிழறிஞர்கட்குப் பயன்படும்படி, வெளியாக்கப்பட்டன. இரண்டுமாதங்கட்குமுன்னர் மதுராஸ் 'இலாகா' சாஸன பரிசோதகரான ஸ்ரீமான்-ஹொ. கிருஷ்ணசாஸ்திரி அவர்கள் இப்பாட்டுக்களாலாகிய சாஸனங்களைக்குறித்துத் தம்மபிப்பிராயங்களைத் தம் வருஷாந்த அறிக்கைப்பத்திரத்தில் எழுதியுள்ளார். அவைகளைப்படித்து நோக்கியதில் எம்மிருவரில் ஒருவராயினும் பற்பல விஷயங்களில் தெளிவாகப் பொருள் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பது வெளிபாகின்றது. தமிழறிஞர்கள் தயவு கூர்ந்து சாஸ்திரிகளுடைய கூற்றுக்களை ஆராய்ந்து தங்களபிப்பிராயங்களை வெளியிடக்கருதி அவைகளை இங்கே வரைகின்றேன்.

ஒவ்வொரு வருஷமும் பிரதி எடுக்கப்பட்ட சாஸனங்களைப் பற்றி அறிக்கையின் கடைசியில், ஓர் அட்டவணை கொடுப்பதுவழக்கம். அவ்வட்டவணையில், அரிகேசரி பராக்கிரம பாண்டியன், சகவருஷம் 1368-ல் தென்காசியிலே விசுவநாதசுவாமியின் ஆலயத்துக்கர்ப்பக்கிரகத்தைப் பழுதுபார்த்துச் செப்பனிடக்கருதி, உள்ளிருந்த தெய்வத்தைப் பாலாயத்துக்கொண்டு வைத்தானென்றும், அங்ஙனம் செய்த தொழில் கர்ஷணை (மற்றோரிடத்து ஆகர்ஷணை என்றும் கூறுகிறார்.) என்றும் எழுதியுள்ளார். (அறிக்கை. ப-44- கீர். 507). ஆயின் 'அன்பினுடன்,' 'அடைவு திகழ்' என்னும் பாட்டுக்களை நோக்கின், இவ்வரசன் கோயிலை அபிநவமாகக்கட்டி, விசுவநாதஸ்வாமியைப் பிரதிட்டித்தானென்று மட்டுமே விளங்குகிறது. அன்றியும், அக்கோயிலின் மற்றோர் சாஸனத்தில், அவ்வரசன் சுவப்நத்தில் காசி

விசுவநாதஸ்வாமி தோன்றி, வடகாசியில் தம் கோயில் ஜீர்ணித்துப் போய்விட்டமையால், தமக்குத் தென்னூரிநாட்டு சித்திர-நதிதீரத்து தக்ஷிணகாசியாக ஓர் ஆலயம் கட்டித்தரவேண்டுமென்று சாதிக்க, அரசன் தென்காசியில் கோயில் உபநாதிஸ்தூபி பர்யந்தமாகக்கட்டி விசுவநாதரையும் பிரதிட்டித்தானென்று கூறியிருக்கிறது. ஆதலால், அரசன் புதிதாய்க்கோயில்சட்டினுனையன்றி, பழையதோர்கோயிலை ஜீர்னோத்தாரம் செய்தானென்று தோற்றவில்லை. ஆகமசாஸ்திரங்களில் கர்ஷணையப்பற்றி விஸ்தாரமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இக்கர்மம் புதுக்கோயிலுக்கே செய்வது என்பதாகவே ஆண்டுத்தோன்றுகின்றது.

அரிகேசரி பராக்கிரமனை வர்ணிப்பதில், சாஸ்திரிகள் அவனுடைய மறுபெயர்களிற் சில பொன்னின்பெருமான், அரிகேசரி, பராக்கிரமமாறன், தென்னவன், பராக்கிரமகைதவன், மானகவசன், கொற்கைவேந்தன், பெருமாள்வழுதி என்று எழுதியிருக்கிறார். பராக்கிரம மாறன், ப-வழுதி, ப-செழியன், ப-தென்னவன், ப-கைதவன் முதலியன பராக்கிரமபாண்டியன் மறுபெயர்களாமோ? திவாகரம், சூடாமணி முதலான நிகண்டுகளிலும், தமிழிலக்கியங்களிலும் ஆங்காங்குப் பாண்டியன் என்னும் பொருள்கொண்டமொழிகள்—செழியன், தென்னவன் முதலியனவென்று செவ்வனே வெளியாகிறது. பொன்னின் பெருமாள் என்பதும் ஓர் மறுபெயராகக்காணப்படவில்லை. இன்றும் திருவாங்கூர், கொச்சி சமஸ்தானத்து மகாராஜாக்களை சாமானிய ஜனங்கள் என்றே கூறுவர் ‘பொன்னு தம்பிரான்’ இப்பொருளிலிலேயே, ‘பொன்னின் பாண்டியன்’ என்று பிற்காலத்திருந்த குலசேகரனென்ற மன்னனையும் ஓர் பாட்டு குறிக்கின்றது. (சேந்தமிழ் தொ. 4-பக்கம்-119. ‘ஏடியல்மாலை’ என்னும்பாட்டைப் பார்க்க). பின்னும் கொற்கைவேந்தனென்பதும் அந்நவமே; இவை, எல்லாப்பாண்டியர்க்கும் பொதுவான பெயரேயன்றி தனிப் பெயரல்ல. ‘நற்றிறம்படராக்கொற்கைவேந்தே’ ‘வாழி பெங்கொற்கை வேந்தே’ என்று சிலப்பதிகாரத்தில் நெடுஞ்செழியனை விளித்திருப்பதுங் கவனிக்கத்தக்கது. (சில-வழக்குரைகா-வரி-30,66).

அரிகேசரி பராக்கிரமன்காலத்து வீரமாறன் என்றோர் அரசனும் ஆண்டுகொண்டிருந்தானென்று சிலசாஸனங்களால் வெளியாகி

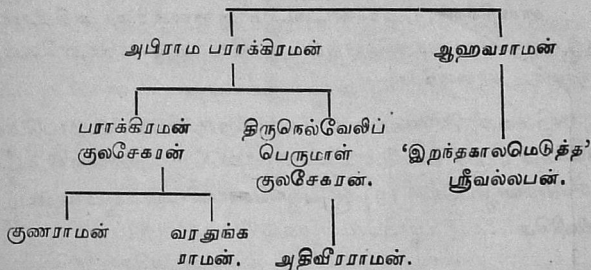
சேன்னைச் சாஸனபரிசோதகரது வருஷாந்த அறிக்கைப்பத்திரம். ௫௯

ன்றதாக சாஸ்திரிகளொழுதியிருக்கிறார். அச்சாஸனங்களால் அவ்வீர
மாறன் சக. 1342-ல் பட்டந்தரித்தான் என்று விளங்குகின்றது.
இவனை, தென்காசிச்சாஸனத்தில் அபிராமனென்று கூறப்பட்டவ
னும், வீரமாறனென்ற மறுபெயர்பூண்டவனும், வல்லமெறிந்தவ
னும், வில்லவனைவென்றவனும், சக 1510-ல் பட்டம் தரித்தவனுமா
னவனே என்று திட்டமாய் சாஸ்திரிகள் சொல்லுகிறார். முன்னவ
னுக்குக் கலிபுகராமனென்று மறுபெயருமுண்டு. பெயர்களாலும்,
காலத்தாலும், வீரத்தொழில்களாலும் மாறுபட்டவர்களை சமகாலத்
தவரென்பது தகுமே? புத்திபுத்திக்கு ஏற்காததென்று எனக்குத்
தோன்றுவது சரியோ, அன்றித்தப்போ என்பதை நண்பர்கள் அறி
விப்பின் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரம் அபிவிருத்தியாகும்.

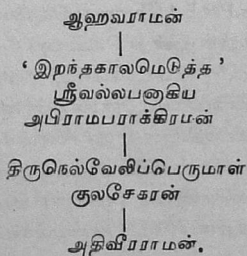
அரிகேசரி பராக்கிரமன் சக 1379-ல் கோபுரப்பணியை ஆரம்
பித்து “ஆறாண்டில் கற்பணி முடித்துக் கயிலைசென்”றானென்பது
“காண்டகுசீர்” என்னும் பாட்டால் விளங்குகிறது (செ. தொ. 4-
ப. 117). எனவே, இவ்வரசன்காலத்து கோபுரத்தின் கற்பணி மாத்
திரமே முடிந்ததென்றும், கோபுரத்தின் பணிமுற்ற முடியவில்லையெ
ன்றும் என்சிறற்றறிவிற்குத் தோற்றுகின்றது. அதற்கேற்ப, ‘விண்
ணடர்போற்றும்’ என்னும் பாட்டில், இவன்றம்பி அழகன்குலசே
கரனென்னுமன்னன் ‘எங்களண்ணுழி செய்தபணிப்படி குறையாய்
க்கிடக்க வொண்ணாதெனக் கண்டியர்ந்த (1) தட்டோடெங்கு மூன்று
வித்தான்’ என்று கூறியிருக்கிறது. ஆதலால், கோபுரப்பணிமுடியா
திருந்தது, இவனுல்தான் முடிந்ததென்பது தெளிவாகின்றது. ஆனா
லும் சாஸ்திரிகள் பராக்கிரமனே கோபுரப்பணியை முற்றமுடித்தான்
என்று ஓரிடத்திலும், மற்றோரிடத்தில், முற்றுப்பெறாத கோபுரத்தை
பராக்கிரமன்தம்பி குலசேகரன் முடித்தான் என்றும் எழுதியுள்ளார்.
இங்ஙனம் பரஸ்பரம் விரோதமான கூற்றுக்களில் எதைச்சரியென்று
கொள்வதென்பது விளங்கவில்லை. இவ்வாறு விரோதமான கொள்
கைக்குக் காரணம், என்னறிவுக்கு இன்னதென்றும் விளங்குற்றில்லை.

பாண்டியர்களில் ‘பாண்டியராஜ்யஸ்தாபனசாரியன்’ ‘இறந்த
காலமெடுத்தவன்’ என்று பெயர்பூண்ட பூர்வல்லபனென்னுமரசன்

ஒருவனிருந்தான். இவன், பலசாஸனங்களிலும் ஆஹவராமபாண்டியனுடைய மகனென்றும், ஆஹவராமன் அண்ணன் அபிராமபராக் கிரமனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இக்கூற்றுக்களால் இவ்வரசர்களது வமிசவிருகூழ் அடியில் வருமாறு ஏற்படுகிறது:—

ஆனால் ஸ்ரீமான்-சாஸ்திரிகள் 'இறந்தகாலம் எடுத்த' ஸ்ரீவல்லபன் என்பவனும் அபிராமபராக்கிரமனும் ஒருவனென்றும், இச்சிரீவல்லபன் மகன் திருநெல்வேலிப் பெருமாள் குலசேகரனென்றும், இவன் மகன் அதிவீரராம ஸ்ரீவல்லபனென்றும் எழுதியிருக்கின்றார். அவர் அபிப்பிராயப்படி இவ்வரசர்களின் வமிசாவளி அடியில் வருமாறு ஆகும்:—

இவ்விருவமிசாவளியில் எதை நம்புவதென்பது நிச்சயப்படுத்திலது. பிரத்தியக்ஷத்திலும், ஆப்தவாக்கிய பிரமாணம் அவ்வளவு

சேன்னைச் சாஸனபரிசோதகரது வருஷாந்த அறிக்கைப்பத்திரம். சுக

வலியுடையதென்று எனக்கு தோன்றாமையால், சாஸனங்களின் வலிமையினும், சாஸ்திரிகள் கூற்று அவ்வளவு வலியுடைத்தானதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. தமிழ் நண்பர்கள் எங்ஙனமெண்ணுகிறார்களோ அறியவிரும்புகிறேன்.

சாஸ்திரிகள், புதுக்கோட்டை தானசாஸனத்தை அதிவீரராம ஸ்ரீ வல்லபனே, வரதுங்கராமனுடன் சேர்ந்து கொடுத்தானென்றார்கள். சாஸனமோ,

ஹதவத்யஸஷவஸ்யா வஸுமிராடிதிவீரராஜநுபதௌ
 3ஹிதெ । த்ரி வஸமதெ தடிநு3ஹிவரெ - ராவிஷெவிதஹுடி
 நு3ஹிவரெ [19] ஸ்ரீவஹுஹெஹிவதெஹுதவஸுபட்டா
 விஷிதெ

என்று அதிவீரராம ஸ்ரீவல்லபனிறந்தானென்றும், அவன் றம்பியாகிய ஸ்ரீவல்லபனென்பவனை மந்திரிமார்களைல்லோருங்கூடி அரசனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்தார்களுென்றுத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. இவ்விஷயத்திலும் சாஸ்திரிகளும் சாஸனங்களும் மாறுபடநேர்ந்தது. இந்தவிஷயத்திலும், எனக்கு சாஸனத்தில் அதிகநம்பிக்கை உண்மையால் சாஸ்திரிகள் கொள்கை சரியாகத் தோற்றவில்லை.

‘கற்றுணர்ந்தோன்’ என்னும் பாட்டில், அதன் முன்னருள்ள ‘சீர்கொண்ட செங்கமலை,’ ‘சேணுலவுவெண்டிங்கள்,’ ‘பற்றலர் மண்கொள்ளும்’ என்னும் மூன்று வெண்பாக்களில் முறையே பாடியுள்ள ‘நாண்மங்கலம்,’ ‘குடைமங்கலம்,’ ‘வாண்மங்கலம்’ என்னும் மூன்றுமங்கலங்களைப் பாடியிருக்கிறான் கலியன் என்னுமோர் கவிராயன். ஸ்ரீமாத்-சாஸ்திரிகள் “இச்சாஸனம், வேல் வீரமாதானாகிய அபிராமன் காசிக்கலியன் கவிராயனுக்கு ஆணமங்கலம், குடைமங்கலம், வாணமங்கலமென்னும் (மூன்று) கிராமங்களைக் கொடுத்தான்” என்று வரைந்துளார்⁽¹⁾. நாண்மங்கலம் முதலியவற்றின்

(1) “Records that Vil Vira-maran alias Abhtraman gave (?) to Kasikkaliyan Kavirayan the villages, Anamangalam, Kudaimangalam and Vanamangalam.” No. 512. p. 44. of the Ann-Rep—for 1910.

இலக்கணங்களை நன்கறியாமையாலோ, அன்றித்திருமங்கலம், சத்யமங்கலம், கொற்றமங்கலம்; கண்டமங்கலம் என்பனபோன்றவற்றிலுள்ள மங்கலங்களில் இவையும் ஒருவகையென்றுகொண்டோ அவ்வாறு பொருள் செய்தார்! சாஸ்திரிகள் கொண்டபடி பொருள் கொள்ளுவது தகுமோ? நான்மங்கலமென்பதையும், வாண்மங்கலமென்பதையும், ஆண்மங்கலம், வாண்மங்கலமென்று படிப்பது சீர்தனை முதலிய பாட்டிலக்கணங்கட்குத்தான் பொருந்துமோ? தமிழறியும் நண்பர்கள் விளக்குவாராக!

து. அ. கோபிநாத ராவ்.

உ

புத்தகக்குறிப்பு.

—❧—(0)—❧—

புதிய ஜப்பான்:—இப்பெயர்கொண்ட நூலொன்று, சென்னைச் சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீமான்-ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களால் சமீபத்தில் எழுதி வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. ஜப்பானது பழைய சரிதம் ஐயரவர்களாற் சில வருஷங்கட்குமுன் வெளிவந்த விஷயம் பலரும் அறிவர். இப் புதித ஜப்பானில், ஜப்பான் தேசம் சைனாவுடனும் ருஷியாவுடனும் பெரும்போர்செய்து பெற்ற வெற்றியைப் பற்றியும், அதன் பார்லிமெண்டு அமைப்பைப்பற்றியும், அந்நாட்டை உயர்நிலைக்குக் கொண்டுவந்த பெரியோர்களின் வாழ்க்கை வையவங்களைப் பற்றியும், ஸ்திரீகளின் நிலைமை விவசாயம் கைத் தொழில் வியாபாரம்—இவற்றைப்பற்றியும், ஜனங்களின் கடமை சுவந்திரம் பெண்கல்வி முதலான பலவிவரங்களைப்பற்றியும் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இராஜகீய விஷயங்களில் தமிழ்நாட்டார்க்கு வழிகாட்டியாய் விளங்கும் ஐயரவர்கள், அரைநூற்றாண்டுக்குள் உலகத்தே தன்னை உயர்த்திக்கொண்ட ஜப்பானது சரிதத்தை நம்மவர் படித்தறிந்து, தம்மபிவிர்த்திக்கேற்றவற்றைத் தழுவிக்கொள்ளுதல் இன்றிமையாததென்னும் மேலான நோக்கத்துடன் வெளி

யிட்டிருக்கின்றார்கள். இந்நூலில் ஜப்பானது தற்கால நிலையைப் பற்றி பலநூல்களினின்றும் திரட்டி ஐயரவர்கள் சாங்கோபாங்கமாய், இனிய எளிய தமிழ் நடையில் விளக்கியிருத்தலோடு, நம்நாட்டினியிலுள்ள ஆங்காங்கே ஒப்பிட்டுக்கொண்டு, நம்மவரது குறைகளையும் அவற்றைத் திருத்தும் உபாயங்களையும் உள்ளத்துப் பதியும்படி மிகவழகாகக் கூறியும் செல்கிறார்கள். முன்பும், இவ்வாறான உயர்ந்த உபநியாசங்கள் பலவற்றை நம்மவர்பொருட்டு ஐயரவர்கள் வெளியிட்டு, உலகவழிவைத் தமிழ்மக்கட் கூட்டிய விஷயம் பலரும் அறிந்தது. உண்மையில், ஐயரவர்களால் வெளியிடப்படும் இத்தகைய நூல்களைத் தமிழ்நாட்டாரெல்லாம் தவறாதுபடிக்கக் கூடுமானால், நம்மவர்க்குப் புதிய உணர்ச்சியுண்டாகித் தேசாபிவிர்த்திக்கு ஏதுவாகுமென்பது திண்ணம். இத்தகைய அரிய உதவியை நமக்காக அன்புடன் செய்துவரும் ஐயரவர்களை, நம்மவரெல்லாம் ஊக்கி, அவர்களால் இன்னும் பலநூல்கள் வெளிவருமாறு செய்துகொள்ளுதல் நம்மவரது கடமையாகும். இப்புதிய ஜப்பானின் விலை ரூ. 1. வேண்டியோர், சென்னைச் சுதேசமித்திரன் மானேஜரவர்கட்கு எழுதிப் பெறக்கடவர்.

பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்:—இது, மாயவரம் டிஸ்டிரிக்ட் முன்சீபாய் விளங்கிய ஸ்ரீமான்-வேதநாயகம் பிள்ளையவர்களால் இயற்றப்பெற்ற கற்பனைச் சரிதம் என்பதும், “நாவல்” என்று தமிழில் வெளியிடப்பெற்றவைகளில் முதலானதென்பதும் பலருமறிவர். இஃதயற்றிய பிள்ளையவர்கள், திரிசிரபுரம் மஹாவித்வான் ஸ்ரீமீனா சுஷிசந்தரம் பிள்ளை முதலிய மேதானிகளாற் கொண்டாடப்பெற்ற வராய், தம் வாக்கினிமையால் தமிழ்நாடுக்கும் தம்புகழ் பரப்பிச்சென்ற பெருமைவாய்ந்தவரென்பதை அறியாதார் அரியர். இவ் வியற்றிய வேறு நூல்கள் நீதிநூல், பெண்மதிமாலை, சமரஸகீர்த்தனம் முதலியன. இச்சரித்திரம், உலகியல்களையும் நீதிகளையும் பிறவுயர்ந்த விஷயங்களையும் இனியகதா சந்தர்ப்பங்களுடன் கலந்துட்டிப் படிப்பவர் மனங்களைப் பரவசமாக்கவல்லது. மற்றும் இதனருமைகள் நம்மவர் அறிந்தவைகளேயாதலால், அவற்றை நாமும் கூறுவது மிகையாம். இதற்குமுன் இரண்டு பதிப்புக்கள் பெற்ற இந்நூல், முன்றமுறையாக, இதனாகிரியர் குமாரர் ஸ்ரீமத்-துரைப்பிள்

னையவர்களாற் பதிக்கப்பெற்றுள்ளது. இப்பதிப்பு, நல்ல காகிதத் திற்சிறக்க அச்சிடப்பெற்று, 342-பக்கங்களில் முடிந்திருக்கிறது.

காதம்பரீ (முதற்பாகம்):—இந்நூல், மஹாகவியாகிய பட்டபாணன் வடமொழியில் கத்யநுபமாக இயற்றிய காதம்பரீயைத் தழுவி, பூர்வாங்க-பண்டித-ஆர். வீ. கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள் தொகுத்த “காதம்பரீ ஸங்கிரஹம்” என்ற வடநூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு; பண்டித-எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார்., ஏ. கே. ஏ. லி., (ஆயுர்வேத பூர்வாங்க) என்பவர்களால் இயற்றப்பெற்றது. வடமொழி வல்லோரெல்லாம் உச்சிமேற்கொண்டு போற்றும் இவ்வரிய நூல், தமிழில் இதுகாறும் வெளிவராத குறை, ஐயங்காரவர்களியற்றிய இம்மொழிபெயர்ப்பால் ஒருவாறு நீங்கியதெனலாம். இவர்கள் மூலத்தின் சுவைக்கியைத் தெளிவாக மொழிபெயர்த்திருப்பது மெச்சத்தக்கது. இந்நூலில் அங்கங்கே காணப்படும் சொற்பிழைகள், மூலத்தின் பெருமையைநோக்க ஒரு குறையாகத் தோற்றுமாயினும், அடுத்த பதிப்பில் அவற்றைத் திருத்தித்தருவதாக, ஐயங்காரவர்களே எழுதியிருப்பது திருப்தியைத்தருகின்றது. இஃதெவ்வாறாயினும், மகாகவி யியற்றியதும் மொழிபெயர்த்தற்கரியதுமாகிய இவ்வழகிய கிரந்தத்தை இனிய எளியதமிழ்நடையில் மூலத்தின் எதிரொலியென்னும்படி மொழிபெயர்த்துதலிய ஐயங்காரவர்கட்கு நம்மவர் பெரிதும் நன்றியறிதற்பாலர். இந்நூலைத் தமிழறிஞர் முழுதும் படிப்பார்களாயின், வடமொழி மகாகவி யொருவரது அருமைபெருமைகள் நன்கு விளங்குதலேயன்றி, எண்ணிறந்த அரிய விஷயங்களை எளிதில் உணர்ந்து மகிழ்தற்கும் இடமாகுமென்பது தின்னம். இதனிரண்டாம் பகுதியை விரைவில் வெளியிட ஐயங்காரவர்கள் முயல்வதறிந்து மகிழ்கின்றோம். இம் முதற்பாகத்தின் விலை ரூ. 1. இரண்டாம்பாகத்தை வெளியிடுமுன்பே வேண்டிபவர்க்கு 10-அணுவுக்கும், மற்றவர்க்கு 12-அணுவுக்கும் விற்கப்பெறும் என்று தெரிகிறது. விலாசம்:—“பூர்வாங்க-பண்டித. எம். துரைஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள், ஆயுர்வேத விலாசம்; 35. இருளப்பன் தெரு, ஸாவ்கார்பேட் போஸ்ட், சென்னை.

பத்திராசிரியர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

1910-ஹெ செப்டம்பர் 1-உ முதல் 30-உ முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை. ரூ அ ப	செலவு.	தொகை. ரூ அ ப.
செந்தமிழ்ச் சந்தா வரவு	...	சங்கச் சிப்பந்திகளுக்கு ஜூலைமீத்திய சம்ப ளம் வசையறு செல்லாக்கியது ...	396 11 2
ஆபீச அச்சுக்கூலி வரவு	...	கலாசாலை உபயோகத்துக்குப் புத்தகமவாங்கியது ...	2 4 0
பைண்டிங் ஆபீச வரவு	...	பைண்டிங் ஆபீச ஸ்டேஷனரிச் செலவு 0-1-6	
புத்தகலிப்பனை வரவு	...	ஹை ஆபீச கண்டிங் ஜன்சிச் செலவு 14-1-8	14 3 2
அட்வர்டைஸ்மெண்ட் சார்ஜ் வரவு	...	ஆக பைண்டிங் ஆபீசச் செலவு ...	
சங்கம் காலிலிலம் மரக்கடை வாட கை நாளாதுசாதாரண ஹெ ஆவ ணியுத்துக்கு வரவு ரூ ...	4-8-0	பிரிண்டிங் ஆபீச ஸ்டேஷனரிச் செலவு 16-14-9	64 12 3
கட்டிங்மெஷின் கத்தி சாணைபிடித்த கூலி வரவு ...	1-0-0	ஹை மபார்ட்மெண்டி ஆயில் எஞ்சின் எண்ணெய்ச் செலவு 28-2-3	19 0 0
		ஹை மபார்ட்மெண்ட் கண்டிங் ஜன் சிச் செலவு 19-11-3	4 6 3
		ஆக பிரிண்டிங் ஆபீசச் செலவு ...	
		போஸ்டேஜ் செலவு ...	
		ரிப்பேர் வகையிற் செலவு ...	
		பிரிண்டிங் ஆபீச ஸ்டாண்டிங் மாட்டர் (Stan- ding Matter) வைக்கப்பலகை 4 செய்த வகையில் ஸ்டார்க் செலவு ...	2 10 0

ஆக மேற்காட்டிய லிவர்ப்படியிலாவது

...	40	8 0	லேபிரேரி உபயோகத்துக்கு வாங்கிய புத்தகம் ஆபீசு உபயோகத்துக்கு பிரஸ்புக் வகையறு, லெட்டர் பேப்பர் அச்சிட பார்க்மெண்ட் பேப்பர், மைஜாடி, கார்டுசுவர், பேப்பர் முதலிய ஸ்டேஷனரி சாமான் ... கன் வாங்கியது 10-8-33 வண்டிவாடகை சமைகூலி வகையறு 0-11-33 கட்டிடுங் மெஷின் கத்தி சரணை பிடி தத் கூலி கொடுத்தது. 0-8-0 சம்பாவிட்டர்களுக்கு (Extra) ஏக்ஸ் டிரா சார்ஜ் கொடுத்தது 1-0-0	0	9 0
ஆக வரவு கூ ...	494	8 9	ஆக மிஸ்லேனரியஸ் செலவு ...	12	11 6
சென்ற ஆகஸ்டுமீ த்தின் கடைசி தேதியில் கின்ற பாக்கித் தொகை ...	584	0 0	ஆக மொத்தம் செலவு ...	517	3 4
ஆக மொத்தம் வரவு ...	1078	8 9	போக பாக்கியிருப்பு ...	561	5 5
ஆக மொத்தம் ...	1078	8 9	ஆக மொத்தம் ...	1078	8 9

Audited and found correct.

திரு. நாராயணையங்கார்,

S. GOPALASAWMY IYENGAR,

9-11-10.

Auditor

20-11-10.

1910-1911 அக்டோபர் 1-ல் முதல் 31-ல் முடிவு வரையுள்ள வரவு செலவு கணக்கு.

வரவு.	தொகை.	அ. ப.	தொகை.	அ. ப.	தொகை.	அ. ப.
கூ.	கூ.	கூ.	கூ.	கூ.	கூ.	கூ.
செப்டம்பர் மீ த்துக்குரியபுதுக்கோட்டைசமஸ் தானம் மாதச்சந்தா வரவு ...	50	0	0	0	சங்கம் சிப்பந்திகளுக்கு ஆக்ஸி, செப்டம்பர் மீ த்திற்குச் சம்பளம் வகையறாச் செல்வாக்கியது	824
சேர்மூர் ஜூனிலிருந்து 1906 ன்ரு செப்டம்பர் மீ 16 மூதல் 1907 ன்ரு செப்டம்பர் மீ மூடிய மீ 12½-க்கு மீ 1-க்கு கூ 20-வீதம் மாதச்சந்தா வரவு ...	250	0	0	0	சங்கம் கலாசாலை மாணாக்கர்களின் ஆகாராதி போஷணை வகையறாவுக்காக 1910 (ஹ்) மேமீ மூதல் செப்டம்பர் மீ மூடிய மீ 5-க்குச் செல்வாக்கியது	57
செப்டம்பர் மீ த்து வரவு ...	88	3	0	0	சங்கம் கலாசாலைப் பெயாசத்துக்குவாங்கியபுத்தகங்கள்	273
பிரிண்டிங் ஆபீசு அச்சுக்கலி வரவு ...	146	12	9	9	0	74
பைண்டிங் ஆபீசு வரவு ...	18	3	0	0	பைண்டிங் ஆபீசு ஸ்டேஷனரிச்செலவு 2-2-11	130
புத்தகவிற்பனை வரவு ...	99	7	0	0	பைண்டிங் ஆபீசு கண்டிண்டென்சிச் செலவு 2-15-0	5
போஸ்டேஜ் வகையில் வரவு ...	0—2—0				ஆக பைண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	111
தனித்தமிழ்ப் பரிசைக்கு அப்ளிக் கேஷன் கட்டணம் வரவு	1—0—0				பிரிண்டிங் ஆபீசு ஸ்டேஷனரிச்செலவு 19-12-0	
சங்கம் காலீரிலம் மாக்கடை வாடகை நானது சாதாரண ன்ரு புரட்டாசெமீ த்துக்கு வரவு	36	2	0	0	பைண்டிங் ஆபீசு எஞ்சின் சம்பந்தமாய் எண்ணெய்ச்செலவு 13-0-8	
ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி வரவு ...	35—0—0				பைண்டிங் ஆபீசு கண்டிண்டென்சிச் செலவு 11-12-6	
சங்கம் கலாசாலை வகையறாச் செலவுகளுக்காக பிரிண்டிங் மூதல் மூதல் வரவு	1000	0	0	0	ஆக பிரிண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	44
கடன் வரவு ...					பைண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	19
					பிரிண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	3
					பிரிண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	56
					பிரிண்டிங் ஆபீசுச் செலவு	50—0—0

கலாசாலைக் கட்டட வாடகை 1910ஆம் மேமீஸ் முதல் செப்டம்பர்மீஸ் முடிய மீ 5-க்கு வாடகை கொடுத்துக் கூட	140	0	0
ஆக மேற்கண்ட விவரப்படி செலவு ... பிரிண்டிங் ஆபீசு உபயோகத்துக்கு வாங்கிய வால்நோட்டீஸ் டைப், சோழவம்ச சரித் திர உபயோகத்துக்கு எங்கிரேவ் செய்த சென்னை இராஜதானி மாப் பிளாக் வகை யறு வாங்கிய வகையில் ஸ்டாக் செலவு	114	5	6
சென்ற வருஷத்தில் ஆங்கிலத் தமிழ் பரிசைகளில் தேறியவர்க ளுக்கு ரொக்கப்பரிசு கொடுத்த வகையில் செலவுக் கூட	80—	0—	0—
சாஸ்வதியுரைச் செலவு	4—	2—	7
சேற்றூரிலிருந்து சந்தாத் தொகை வாங்கப்போன வகையில் செலவு	4—	0—	0—
ரயில் பார்சல் சார்ஜ் சமையகம்கூலி வகை	1—	7—	9
ஆக மேற்காட்டிய விவரப்படி செலவு ...	89	10	4
ஆக மொத்தம் செலவு	1516	10	4
போக பாக்கியிருப்பு	733	6	10
ஆக மொத்தம்	2250	1	2
ஆக வரவு	1688	11	9
சென்ற செப்டம்பர்மீஸ் த்தின் கடைசிடத்தேதியில் நின்ற பாக்கித்தொகை	561	5	5
ஆக மொத்தம் வரவு	2250	1	2
ஆக மொத்தம்	2250	1	2

திரு. நாராயணையங்கார்,

10—12—10.

மாணேஜர்.

Audited and found correct

S. GOPA ASAWMY IYENGAR,

10—12—10.

Auditor.